

DAG POES

Christophe Mailleux

DAG POES - Christophe Mailleux

Personages:

Guido:	jonge schilder
Nelly:	trotse, maar onzekere vrouw
Lara:	jongedame, weet duidelijk wat ze wil
Sarah:	eenvoudig, ietwat ingekeerd vrouwtje
Mimi:	zakenvrouw, op leeftijd, leidersfiguur, hooghartig
Mr Pauwels:	echtgenoot van Sarah

In het laatste bedrijf wijzigt het personage Guido in Frank en verschijnt er een andere 'echte' Guido ten tonele. De rol van sociaal begeleider wordt gespeeld door meneer Pauwels en kan omwille van het verrassingseffect beter niet in het personagebestand vermeld worden.

Decor:

Het decor omvat een klein appartementje met een sofa, een tafeltje, een schildersezel, schildersgerei, enkele kamerplanten, enz... Her en der staan schilderijen verspreid. De kamer heeft ten minste twee deuren en een raam.

EERSTE BEDRIJF

(Nelly staat op een stoel, Guido geeft haar een gordijntje aan)

Guido: Hier pak aan, deze hoort links.

Nelly: (Neemt het gordijntje aan) Alsof dat belang heeft, links of rechts?!

Guido: Oh ja, heeft belang, net zoals de plaats van de echtgenote in bed. Zij hoort eigenlijk rechts te liggen, maar sommige mannen laten hun vrouw liever links liggen...

Nelly: Geef hier. (Houdt het gordijntje voor zich uit) Zeg eens, jij zit met olifanten in huis!

Guido: Ja, er staat er eentje op een stoel...

Nelly: Lachen, hoor..! Kijk eens hoe verrimpeld je gordijnen zijn. Alsof er een olifant op geslapen heeft.

Guido: Wat maakt het uit? Ze zijn gewassen, daar gaat het om.

Nelly: Typisch iets voor mannen. Goed dan, zoals jij wil. (Hangt het gordijntje op) Die zit. Kom, geef de volgende maar aan. De rechtse...

Guido: Pak aan. (Reikt het andere aan) Spring er een beetje voorzichtig mee om.

Nelly: Ja, anders gaan de rimpels eruit... Je koopt nieuwe gordijnen, je wast ze, plooit ze als een harmonica en hangt ze dan op. Begrijpen wie begrijpen kan.

Guido: Ik be-grijp veel, hoor... (Noemt haar benen vast en aait ze zachtjes) Jij niet, lieve poes? (Gaat met zijn hand naar boven)

Nelly: Ik begin het stilaan te begrijpen... oei! Verdikkeme, jij stiekeme snoeper. (Slaat op zijn hand)

Guido: En daar heb jij natuurlijk bezwaar tegen... Je verzet leek niet erg oprecht...

Nelly: Binnen een paar weken mag *jij* me een handje toesteken bij het ophangen van *mijn* gordijnen. Eens kijken hoeveel verzet jij dan maakt.

Guido: Je bent te optimistisch. Tegen dan is je huis nog niet voltooid, vrees ik.

Nelly: Doet er ook niet toe. Als het af is kom ik je oppikken om gordijnen op te hangen. Voor wat hoort wat.

Guido: Prima. Ik begin wel in de slaapkamer.

Nelly: ... En de deuren te schilderen, muren te behangen... de dakgoot moet hersteld worden...

Guido: Is die wederdienst niet een klein beetje in wanverhouding? Als ik je dakgoot moet schilderen, doe ik het in abstracte kunst... pointillisme of zoiets, ik zal wel zien wat er mooi op gaat. En een bodypainting kan ik ook wel eens uitvoeren, op de eigenares bijvoorbeeld.

Nelly: (Komt van de stoel) Hmm. En waar zou je dan beginnen?

Guido: Halverwege. De buikstreek. Je navel. Je centrum van schoonheid.

Nelly: Dan denk ik dat je nooit tot aan mijn enkels zal geraken. Maar goed, je komt me dus helpen. De muren van de kelder zullen ook nog moeten gewit worden. Waarschijnlijk moeten alle raamlijsten opnieuw geverfd worden.

Guido: En moet *ik* dat allemaal doen?

Nelly: Jij bent toch schilder? Wees blij dat ik je professioneel ondersteun! De raamlijsten van mijn vorige woning heb je niet mogen doen, nu valt die eer je wel te beurt.

Guido: Ik ben vooral blij, lieve poes, dat jij terug een huisje hebt, weer gelukkig bent.

Nelly: Jaaah. (zucht) Het is een verdomd akelig gevoel om je huis in vlammen te zien opgaan, al je bezittingen die door het vuur worden opgevreten... daar sta je dan wezenloos op te kijken... machteloos, hulpeloos... wachtend op de brandweerwagens die maar niet komen aanrijden... elke seconde lijkt een eeuwigheid... 's Anderendaags bezit je enkel nog wat je aanhebt en wat er op je bankrekening staat. Ach, wat een ongelukkig mens ben ik.

Guido: Poes, tussen ongeluk hebben en ongelukkig zijn ligt nog een heel eind, hoor.

Nelly: Toch, toch. Waarom moest *mij* dat alweer overkomen? Waarom niet mijn wansmakelijke buurman? Ik gunde het hem van harte.

Guido: Nelly, poes toch.

Nelly: Eerlijk waar. Weet je dat ik die engerd er oorspronkelijk van verdacht mijn huis in brand gestoken te hebben? Ik vertrouw hem voor niets meer. De ouwe vrek. Ik kon mijn televisie haast niet opzetten, want bij het minste wat hij hoorde stond ie met zijn oude knoken op de muur te bonken, 's Morgens naar de radio luisteren? Vergeet het! Nochtans heeft hij een goeie smaak, hoor... Soms gluurt ie wel eens over de haag, als ik in bikini lig te zonnen. Ja-ha, die nare man weet in elk geval wel wat mooi is.

Guido: Je ziet het, mensen zijn als stukjes van een legpuzzel: ze lijken wel allemaal op elkaar, maar weinigen kunnen naast elkaar bestaan.

Nelly: Hij is een dominante, opportunistische, akelige vent. Neen hoor, ik had hem echt gegund dat *zijn* hok in de fik stond in plaats van het mijne.

Guido: Wind je niet op. Vertel liever wat je mij zou gunnen.

Nelly: Een kusje. (kus) Hey, merk je trouwens niets aan mij?

Guido: Goh! Veranderingen? (Nelly knikt) Daar ben ik niet goed in, poes. (Guido monstert haar van kop tot teen) Euh... nieuwe schoenen...? Nieuwe kleding...? Oorbellen? Ah! Je uurwerk is duidelijk nieuw!

Nelly: Nieuw?! Het is zo oud als de straat!

Guido: Ik heb de indruk dat ze bij jou elke maand een nieuwe straat aanleggen...

Nelly: Je moet mijn uiterlijk onderzoeken. Niet mijn kleding.

Guido: OK, kleeid je maar uit. (Nelly wijst op de omtrek van haar hoofd) Je hebt de haren uit je neus geknipt..? Je snorharen zijn verwijderd... (Nelly trekt intussen de nodige grimassen) Je krijgt hangborsten...?

Nelly: Tegen jou kan je ook niets zinnigs zeggen. Mijn haar, kijk naar mijn haar!

Guido: Wat is er met je haar?

Nelly: Zie jij dat dan niet?

Guido: Toch wel: het is geknipt. Neen, misschien niet... ik zie helemaal niks... gewassen met een andere shampoo... last van roos?

Nelly: Zie je nou echt niks? (Hij haalt de schouders op, zij trekt een hoe-is-dat-nu-mogelijk-snuitje) Zou ik het niet goed gedaan hebben?

Guido: Wat?

Nelly: Ik heb mijn haar geverfd.

Guido: Welk haar?

Nelly: Mijn hoofdhaar, natuurlijk.

Guido: . Je haar geverfd?! Wie verft er nu zijn haar! Had me dan om een leeg doek gevraagd. Ik merk er in elk geval niets van. Alhoewel... je probeerde zeker een sneeuwlandschap te schilderen, want er zit zo'n witte schijn in, iets zilverachtigs, grijs in feite.

Nelly: Grijs... waar zie jij dat grijs? D'r is helemaal niets grijs. Dat is... je bent me er aan het doorsleuren, hé... je merkt best dat het geverfd is.

Guido: Helemaal niet. Ik vond je trouwens veel mooier zoals je vroeger was. Je look was veel sensueler.

Nelly: Aha, dus zie je het wel.

Guido: Alleen als ik me er echt goed op concentreer. Waarom kleur je je haar?

Nelly: Het is niet gekleurd, het is geverfd.

Guido: Dat is hetzelfde.

Nelly: Neen, als je je haar kleurt, blijft de kleur minder lang behouden. Ik zie het al, je vindt het gewoon dom dat mensen hun haar verven, net als je mensen uitlacht die naar de zonnebank gaan en die dingen. Niet?

Guido: Och...

Nelly: Het is toch leuk, af en toe een andere look te proberen?

Guido: Tuurlijk is het leuk, maar ik vind dat een mens zich moet aanpassen aan de natuur en niet de natuur aan de mens.

Nelly: Wat heeft dat er nou mee te maken?

Guido: Met je geverfde haren wil je toch meer in de kijker lopen?

Nelly: Ik weet niet... niet noodzakelijk... OK, misschien wel, geef ik toe.

Guido: Zeker wel, ik weet het. Je wil dat mensen je met hun ogen volgen. Het is net een uitdaging om met je natuurlijke eigenheid aandacht te krijgen. Je hebt heus wel andere dingen die mannen doen lonken.

Nelly: (Met nieuwsgierige trots:) Zo? Wat dan? Vertel!

Guido: Je ogen bijvoorbeeld. Je hebt een bijzondere kleur van ogen. Hoe prachtig, en je hebt er dan nog twee van..! Het heeft me altijd al geïntrigeerd... dat eigenaardige, onzuivere grijsblauwe kleurtje met die bijzondere bijkleuren... echt mooi, eerlijk waar. Het doet me denken aan zo'n glazen presse-papier die ik vroeger had.

Nelly: Maar ik draag kleurlenzen.

Guido: Je draagt... wat?

Nelly: Kleur-lenzen.

Guido: Al goed dat ik dat niet nodig heb, stel je voor: een kunstschilder met kleurlenzen (lacht). Neen, daar heb ik helemaal geen problemen mee. De ene heeft problemen met ver zien, de ander met dichtbij kijken en weer anderen met kleuren. Lenzen zijn er toch gewoon om je zicht te verbeteren? Het gaat erom dat...

Nelly: Ja. En de kleur van de lenzen om de kleur van je ogen aan te passen.

Guido: Dus het is niet om de kleuren beter te zien..? Gewoon om de kleur van je oog te veranderen? Wel heb je van je leven! Ik wist dat er valse nagels en valse wimpers bestonden, maar valse ogen.

Nelly: Dat zijn geen valse ogen, gekkie. Geef toe dat ze werken, (trots:) want je zei net dat ik hele mooie ogen heb.

Guido: Misschien is de echte kleur van je ogen veel mooier. Poesje, het is toch een uitdaging om te stralen zoals je echt bent. Niemand heeft zo'n mooie handen als jij. Geen enkele vrouw heeft diezelfde fijne, zachte vingers en ronde glanzende nageltjes... of heb je daar ook wat euh... kunstmatig?

Nelly: Euh ... neen, maar ik was het wel van plan. Ik had net een potje nagellak gekocht, kleurloos... Ach, misschien deed ik het onbewust door de promotie-aanbiedingen... (gemaakte lach) die verleidelijke reclame, hé... wat kan ik nou met een potje nagellak aanvangen..? De zon behoeft toch ook geen licht?

Guido: Gebruik ik die dingen? OK, ik ben een man, maar ik heb die dingen toch niet nodig.

Nelly: Neen, maar je bent ook niet echt mooi

Guido: Ah? Zo. Kan je dat iets specifieker stellen?

Nelly: Ik bedoel, je bent *gewoon*... een doorsnee-man... een banale medemens. Maar je hebt een uitstekende smaak, dat wel.

Guido: Zoals je glurende buurman.

Nelly: Neen, dat is een slechte man.

Guido: Ik bedoel qua uiterlijk en smaak.

Nelly: Je bent als twaalf in een dozijn.

Guido: OK, als twaalf in een dozijn. Een grijze muis, dus...

Nelly: ... Een grijze muis die ik graag in mijn klauwen strik.

Guido: ... een onopgemerkt individu. Banaal. Doorsnee. Zo iemand waar iedereen voorbij loopt..? Nelly, poes, je komt een à twee keer per week langs. Denk je dat ik de rest van de week alleen zit?

Nelly: Kijk! Ik wist het! Nu ga je me gewoon zitten opjatten, me jaloeers maken, omdat ik niet aan je ideaalbeeld van vrouw voldoe.

Guido: Neen, dat doe ik niet, ik wil gewoon iets aantonen. Hier komen elke week een aantal leuke mensen langs, van alle rangen en standen. Hier, in dit kleine appartementje, bij deze kleine banale doorsneeschilder, die het vertikt gekleurde lenzen te gebruiken, onder de zonnebank te gaan, valse wimpers aan te plakken, zijn teennagels te polijsten, zijn oren te centreren, zijn borsten in te pappen en noem maar op.

Nelly: (Stilte) Dat is iets anders. Ik kom naar je omdat je lief bent, omdat ik tegen jou wat persoonlijks kan vertellen... omdat ik van je hou. Maar ik wil niet dat andere vrouwen met je flirten.

Guido: Ik wil gewoon zeggen: door lief te zijn, een luisterend oor te tonen en begripvol te zijn kan je al heel wat mensen naar je toe trekken. En dan wordt je origineel en stap je uit die massagemeenschap! Allen hetzelfde... een strijd om het mooiste uiterlijk... alleen de buitenkant telt nog, het innerlijke komt op de tweede plaats. Gevoel kan je niet wegmoffelen, poes.

Nelly: (stilte) Zeg je nu dat ik mijn lenzen weg moet doen..? En mijn haar... weer... gewoon ... en de zonnebank mijden? Dan ben ik Nelly niet meer.

Guido: Haha! Dan ben je Nelly net wèl.

Nelly: Dus geen zonnebank meer, geen haarkleuringen...?

Guido: Dat moet jij zelf weten, poes. Ik kan je toch niet vertellen hoe je moet leven? Dat moet je zelf uitmaken. Ik geef je gewoon mijn visie, maar het is jouw leven en jij moet weten wat je ermee moet. Je hebt mijn mening gevraagd en gekregen, meer niet.

Nelly: Euh... Ik heb je mening niet gevraagd..!

Guido: Maar je was het wel van plan. Je kan nooit voldoende meningen hebben,
(Pauze)

Nelly: Hou je nog van me, met mijn geveerd haar en mijn valse ogen? Nu ik zonnebankbruin ben in plaats van zonnebruin? Ben ik eigenlijk nog wel mooi? (Vlijt zich intussen katachtig tegen hem aan)

Guido: Zeker. Je bent heel sierlijk. Je hebt zo'n fijne, dierlijke souplesse.

Nelly: Kus me dan. (Ze zoenen elkaar) Ik ben zo'n eeuwige twijfelaar. Ergens heb je wel gelijk, geef ik toe.

Guido: Lig er geen nachten van wakker, poes. Je bent een aantrekkelijke meid en ik durf er mijn kop op te verwedden dat vele mannen je nakijken. (Grijnzend:) En misschien ligt het wel in je natuur om jezelf op te smukken met alle mogelijke middeltjes en dan mag je daar ook niet tegenin gaan.

Nelly: Dat zeg je gewoon omdat ik anders weer helemaal onzeker wordt.

Guido: Helemaal niet. Je bent heus een leuke meid en kleurlenzen kunnen daar weinig aan veranderen. Het is net als de verpakking van een geschenk... is het nou mooi of lelijk, het heeft niet erg veel belang. Wat het omhult, dat telt. Wat er achter je kleurlenzen zit, een verliefde blik, een nieuwsgierige blik, een boze blik, een minachtende blik, dat telt.

Nelly: Maar...! Als je niet mooi bent, kijken de mensen je niet aan. Ik bedoel .. mooie mensen zijn lief.

Guido: ... worden als lief aanzien. Dat komt door de media als: ze een gangster tonen, heeft die vaak een nors, onvriendelijk gezicht en dan zegt men: 'zie je wel, hij heeft een boeventronie ... de misdaad is op zijn gezicht geschreven'. En als hij er niet zo uitziet, zeggen ze niets, gaan ze er overheen. Er zijn echt wel gangsters die er uitzien als adonissen en er bestaan heel lieve mensen met een aartslelijk gezicht.

Nelly: Maar ik heb gelijk als ik zeg dat iemand met een mooi, lief uiterlijk aan aangename zaken gekoppeld wordt. Ik ben dus aangenaam.

Guido: Dag, Aangenaam. Ik ben Guido.

Nelly: Je bent een engel.

Guido: Omdat jij me verwent, omdat je bij mij wil zijn. (Neemt haar in zijn armen, Nelly kijkt met een verliefde blik naar hem op)

Nelly: (Stilte) Jij bent zo'n lieve man, een ongelooflijk lieve man. Je lijkt wel een levende romanfiguur. Een fictief droompersonage. Jij met je zachte knuffels, je lieve woordjes. Je oprechte aandacht. En ook je eigenzinnigheid, natuurlijk.

Guido: Mogelijk ontspruiten die lieve woorden aan een door liefdestekort aangetast brein.

Nelly: En met je gekke praatjes. Ik heb gewoon zin om je op te eten. (Buigt zich over hem, fluistert)... je gewoon op te eten... (Kust hem)

Guido: Hmm, je bent heerlijk... zoet als een sinaasappel.

Nelly: (Maakt zich los) Bedoel je daarmee dat ik te dik ben?

Guido: (Verbaasd:) Helemaal niet ... een sinaasappel is gewoon heerlijk zoet, sappig, fruitig, fris, heerlijk... meer niet.

Nelly: Maar een sinaasappel heeft een sinaasappelhuid.

Guido: En een perzik heeft een perzikhuid. En een banaan...

Nelly: (Bekijkt hem:) Och, je begrijpt er weer niets van. (Trekt hem naar zich toe)

Guido: Ho, je wurgt me haast.

Nelly: Dat zal dan toch uit pure liefde zijn.

Guido: Wat een vreugde om zo te mogen sterven..

Nelly: Weet je, vroeger las ik wel eens in die goedkope romannetjes, als ik bijvoorbeeld lang op mijn trein moest wachten. En daarin stond dat mensen elkaar kunnen opeten uit liefde. Ik vond het flauwe, goedkope romantiek, en de mensen die het geloofden vond ik simpele duiven, maar nu moet ik eerlijk bekennen dat het gevoel bestaat.. ik heb gewoon zin om je op te eten... om je te bijten...

Guido: Euh... Ik ben geen hapklare brok, voel me vandaag niet geschikt om gebeten te worden. Alleen om zelf te bijten, grrrr! (Bijt in haar hals, ze gilt). Dat je een lief diertje bent, vindt deze levende romanfiguur. Meisjes versieren is niet alleen prettig uitkleden, maar vooral netjes inkleden.

Nelly: Lief vampiertje, ik herinner me nog de eerste keer dat ik je ontmoette, ik was meteen smoor op je. Het was liefde op het eerste gezicht.

Guido: Dan is het meestal begeerte. Heb je trek in een kop koffie?

Nelly: Neen. Trouwens, ik ga dadelijk naar huis.

Guido: Naar je lieve mama.

Nelly: Naar mijn lieve mama, waar ik geen poot mag verroeren. De hele dag zit ik me te vervelen. Ik mag niet helpen bij de vaat, ik mag de ramen niet zemen, ik mag niet stofzuigen... ik mag gewoon niks. Alleen ademen.

Guido: Wees tevreden dat je nog bij haar terecht kan, ik ken andere gevallen. Velen zouden jaloers op je zijn.

Nelly: Zodra mijn huisje af is, vlucht ik toch onder haar dak vandaan. Ik word er gek van verveling.

Guido: Ze bedoelt het goed. Je beschikt over een overbezorgd moedertje met oververwennende allures.

Nelly: Dat mag je wel zeggen. Toen ik zeventien geworden was beloofde ze me een televisie op de slaapkamer als ik tot mijn achttien zou thuis blijven. Daarna werd het een auto, omdat ik tot mijn eenentwintig bij haar was gebleven. Als ik er nu nog zat, had ik misschien een helikopter in de tuin staan. Ik denk dat ze erg bang geworden is sinds de begrafenis van mijn vader. Een vrouw alleen houdt zich door anderen op de been.

Guido: Inderdaad, en een man op zijn eentje zoekt elke dag een nieuw buitenbeentje.

Nelly: Waarom kom je niet bij mij wonen? Dan zou ik me niet zo eenzaam voelen. En dan zou ik misschien eens de tijd vinden om te poseren voor je.

Guido: Jij, je eenzaam voelen? Ik durf te wedden dat je elke dag ergens hangt te fuiven. Jij bent een niet te vereenzamen rockbeest, een aldoor draaiend spinnenwiel. Nooit thuis, altijd eropuit, op verkenning.

Nelly: Sttt, luister eens naar Nelly. Je kan er nog makkelijk bij en dan zou je over meer plaats kunnen beschikken. Je zit hier alle dagen alleen, jezelf uit te spitten, herinneringen op te halen als een oude gek. Je bent opgesloten op dit appartementje, je hebt geen tuin, geen pergola, je enige uitzicht is de straat.

Guido: En dan nog van bovenuit. Wat ben ik toch een zielige, eenzame kluizenaar. Niemand heeft interesse in me. Ik kan beter dood.

Nelly: Ik heb toch gelijk! Er is heus plaats genoeg bij me en we zouden het prima met elkaar vinden. Je staat op wanneer je zin hebt, je gaat slapen als je zin hebt, er zal...

Guido: Poesje, ik ben een vrijgezel en zal dat blijven. Je bent niet de eerste die me zulke lieve dingen aanbiedt, maar het spreekt me niet aan. Ik ben loslopend wild. Ik wil mijn vrijheid niet opgeven.

Nelly: Je hoeft je vrijheid niet op te geven, je kan gewoon doen waar je zin in hebt.

Guido: Dat zeg je nu. Mijn leven valt niet te combineren met dat van anderen. Daarvoor ben ik te... hectisch, chaotisch, verward. Kierewiet ook.

Nelly: Ook niet als je bij een heel lief meisje mag slapen?

Guido: Het is verraderlijk aantrekkelijk, maar zelfs dan niet.

Nelly: Denk er toch maar eens over na. Nu moet ik gaan.

Guido: Ik hoef er niet over na te denken, ik weet en voel wat ik wil.

Nelly: Je bent een koppige artiest. (kus)

Guido: Het enige wat ik mijn leven niet heb kunnen kiezen is mijn geboorte. Verder heb ik alles in de hand tot aan de dood toe. En ik weet nu al hoe ik dat zou doen. Niet op het spoor, want daar heb ik een hekel aan, en ook niet door me op te hangen, want dan kan ik niet meer ademen. Me doodrijden kan ik niet met mijn oude bakfiets en...

Nelly: Ach, hou toch op.

Guido: Vergiftiging, misschien?

Nelly: Jij met je lugubere praatjes.

Guido: Oh maar je hoeft helemaal niet bang te zijn van de dood. Als je dood bent, ben je jezelf, want doodgaan is laten liggen wat je hebt en verdergaan met wat je bent.

Nelly: Jaja, hou je wijsheid maar voor jezelf, ik moet er in elk geval niets van weten. Tot ziens.

Guido: Dag poes. De deur goed toetrekken, hoor, anders ontsnapt het. gas en zal ik lang lijden en dan zal *jij* het op je geweten hebben dat mijn geest in dodensmart blijft ronddolen.

(Nelly af. Guido rommelt wat op. Een minuut later Nelly terug op met een pakje in de hand)

Guido: Wat 'n verrassing, die lieve Nelly, dat is lang geleden. Wat brengt je hier naartoe?

Nelly: Dit stak uit je brievenbus, een pakje met een doodshoofd op. Na je lugubere praatjes ben ik bang dat... Je meende het toch niet, het was toch een grapje, hé... een akelig grapje, ik bedoel... je gaat toch geen domme dingen doen? Guido?

Guido: Ik doe geen domme dingen, al mijn beslissingen zijn weloverwogen, poes, dat moet jij moeten weten, als je me kent.

Nelly: Guido, je bent toch niet van plan...

Guido: (Knikt ernstig:) Ja. Tegen jou kan ik alles vertellen, lieve Nelly. Ik ben het inderdaad van plan. Ik zie het niet meer zitten. Ik maak er een eind aan. Die beesten vreten mijn planten kaal.

Nelly: Die beesten... wat?

Guido: Vreten mijn planten kaal en daar ga ik met dit product een eind aan maken.

Nelly: Wat is het?

Guido: Weet ik niet, ik ben schilder, geen chemicus. Het is een sterk insecticide. Je hoeft de korreltjes gewoon in de pot te leggen en de plant neemt het gif op, zodat het sap ook giftig wordt. Als de beestjes er dan van eten: krrrr... Maar – kijk uit – het is ook erg giftig voor mensen, heb ik me laten vertellen.

- Nelly: Was dan je handen maar nadat je het gebruikt hebt. Hoe komt het in je brievenbus terecht?
- Guido: Heb ik van de chrysantenkweker uit de Veldstraat. Ik had er reeds weken geleden om gevraagd en nu heb ik het gekregen. Eindelijk! De psychopaat heeft zijn moordwapen in handen en gaat vanaf nu op zoek naar zijn onschuldige slachtoffertjes.
- Nelly: Dan maak ik me uit de voeten...
- Guido: Jij hoeft niet bang te zijn, ik zei *onschuldige* slachtoffers. Dag, poes. See you later, (af) Alligator. Tararara, as a wild crocodile tararara, see you later alligator, tararara as a wild crocodile (Gaaf voor het raam staan met het pak in zijn handen) Daar gaat mijn lieve poes, recht naar haar thuis, naar haar verwennende moeder, tot ze weer een eigen huis heeft. Waarom heb ik verdorie geen thuis, geen bezorgde moeder? (pauze) Ah! Dat kleine roze wagentje... dat moet Lara zijn. Ho! Ze ziet er agressief uit. Ze beent als een panter die ten aanval gaat. Guido, zet je schrap om die vuurbal op te vangen. Allez, de volgende. Het lijkt hier net een carwash: eentje binnen en eentje buiten. (Af, keert even later terug met Lara, een jonge vrouw die duidelijk weet wat ze wilt)
- Guido: Doe het rustig aan, erger je vooral aan niets. En laat mijn meubeltjes heel alstublieft. Ga... ga even zitten, Lara.
- Lara: (Ploft in de sofa, zucht) Ik denk dat het nu de eerste keer in mijn leven is dat ik een moord kan begaan, Guido. Godverdomme toch. Een moord! Hoor je?!
- Guido: Ja, ik hoor het... Vertel het eens rustig, van naaldje tot draadje.
- Lara: (Zucht) Wel, mijn vader ging zaterdagavond nog een pintje drinken in "Het Pension", zijn stamkroeg aan de grote baan, je weet wel. Hij ging per fiets, zoals gewoonlijk en bleef nogal lang weg, maar ook dat is niet abnormaal, want als zijn tong eenmaal op volle toeren draait... Kortom, niets ongewoons, tot plots bij mij thuis de telefoon gaat: of ik mijn vader nog eens wil zien, *misschien voor de laatste keer...*!
- Guido: Dat is schrikken! En dan ben je... naar het ziekenhuis gereden...?
- Lara: Ja, en daar heeft men vastgesteld dat hij er erg aan toe was: verstoorde bloedcirculatie, bloedproppen en die dingen. Verder had hij enkele kneuzingen, gebroken ribben en een gebroken been. Hij werd aangereden en ligt in coma, Guido, *hij ligt in coma*. Aangereden!
- Guido: Rustig, niemand zegt dat dat gelijk staat met een overlijden, Lara. Bekijk het wat optimistischer: je vader is een oersterke man, hij kan wat aan. Al moet ik toegeven dat het inderdaad niet bemoedigend klinkt. En de chauffeur?

Lara: Het was een vrouw. Die laffe teef reed gewoon verder, maar er waren getuigen, zodat de politie haar een uur later reeds bij de kraag had. Ze was zo dronken als wat. Ik kan haar wel de ogen uitklauwen en de kop afbijten! De onverantwoordelijke bitch! Ze had zich beter met haar bezopen smoelwerk tegen een boom te pletter gereden! Iedereen weet intussen toch dat het not done is om met een dronken kop achter het stuur te kruipen?!

Guido: Tja, als men van elk gebod een verbod zou maken en omgekeerd, zouden alle problemen opgelost zijn.

Lara: Hang maar de filosoof uit.

Guido: Sorry. Ga verder. Ga verder...

Lara: Door haar ligt mijn vader in coma. Door haar en haar gezuip. De egoïstische, domme, onverantwoordelijke, kleingeestige...

Guido: Probeer haar een beetje uit je hoofd te zetten en richt je aandacht op je vader. Hij kan al je aandacht en steun gebruiken nu.

Lara: Alsof ik dat nu niet doe! Dat stomme kalf... dat puberale... verzopen brein!

Guido: Tuurlijk doe je dat, maar schelden op de daderes maakt je vader niet beter. Het is verloren energie. Zij is schuldig, OK, maar wat maakt het thans uit: schuldig of niet, je vader moet hoe dan ook herstellen, en dat zal hij ook,. Ik ken hem, hij is nog in staat de marathon uit te lopen.

Lara: Was nog in staat...

Guido: Zal ik iets te drinken halen?

Lara: Neen, ik hoef niets. Tenzij een kopje bloed van dat moorddadige mormel.

Guido: Een koffie?!

Lara: (Twijfelt) Ja, OK, goed dan, een koffie... zwart. Om me weer op te pepen!

Guido: Oppeppen? Ben je zeker? Moet je niet... euh... kalmeren? Je reageert als een kat in het nauw: onvoorspelbaar razend.

(Af naar keuken. Lara staart voor zich uit, sluit zuchtend de ogen)

Guido: (Vanuit de keuken:) En wat zei de dokter nog meer over die bloedproppen?

Lara: Wat? Ach, weet ik veel. Ik weet alleen dat hij al twintig jaar last heeft van een te hoge bloeddruk en dat hij een onregelmatige hartslag had en dat er iets niet in de haak is met zijn aders. En zijn hartkleppen werken niet goed meer, maar verder is hij op en top in orde. Hij is niet meer van de jongste hoor, hij verwerkt een ongeluk niet zoals een twintiger.

Guido: (Op met een doosje koekjes, zet het op een tafeltje) Zo, misschien kunnen die koekjes je al een beetje gunstig stemmen.

Lara: Koekjes doen me helemaal niets nu. (Neemt twee koekjes tegelijk en eet ze op. Met volle mond). Hemela niksj...

Guido: We zullen moeten afwachten. Tijd brengt raad en inzicht.

Lara: Tegen wie zeg je het. (Neemt opnieuw twee koekjes) En dat weekendje aan zee kan ik ook wel vergeten. Ik hou er zo van om in de zon te luieren.

Guido: Zo, ging je naar zee?

Lara: Ja, met die ongelikte vent van me. We zouden twee weken naar Tenerife gaan. Ha!... de klassieke Vlaamse zee is 't geworden, ja! Nu voel ik hoe alleen ik in het leven sta. Toen ik gisterenavond in bed lag te huilen, draaide die stommeling zijn rug naar me toe en trok het laken over zijn hoofd om mijn gesnik niet te horen, maar me troosten... vergeet het. Zijn reisbeloftes nakomen, vergeet het! Me knuffelen, vergeet het! Zijn postzegels zijn hem belangrijker dan zijn vrouw. Die worden tenminste nog eens afgelikt!

Guido: Misschien doet hij het alleen maar omdat hij niet weet hoe hij zich moet gedragen.

Lara: 't Is een volwassen mens, Guido! Kraam toch geen onzin uit! Hij blijft gewoon bij me voor het woord van de mensen, de manende vinger van zijn moeder en omwille van het feit dat hij alleen niets vermag. Hij kan nog geen ei koken en een biefstuk in de pan weet hij te transformeren tot een steunzool.

Guido: Lara, mensen hebben elkaar nodig. Mogelijk heeft hij zelf ook problemen.

Lara: Dat hij ze dan op tafel gooit!

Guido: Dat is het 'em net: karakters verschillen. De ene mens vertelt zijn problemen spontaan, de andere probeert ze te verdringen. Het is nu niet het geschikte ogenblik om met je man te ruziën. Jullie moeten dit gebeuren samen aangaan, poes.

Lara: Och... De enige man die écht van me houdt wil niet meer doen dan praten.

Guido: En je knuffelen. (Neemt haar vast en kust haar op het voorhoofd)

Lara: Wat een situatie... Ik voel me dood-doodmoe.

Guido: Overspannen. Tracht een beetje rustiger in het leven te staan. En erger je niet zo aan je man, maar spreek hem aan. Benader hem met jouw gevoelens.

Lara: Oh! Mooie woorden, hoor. De beste stuurman staan weer aan wal.

Guido: De stuurman aan wal bekijken het schip en haar situatie vanuit een andere hoek, poes. Wat jij moet doen is de band met je man opnieuw aantrekken. Ga eens samen uit eten.

Lara: Hij heeft zakendiners genoeg, het doet hem niets meer, op restaurant gaan. Rustig eten kan je trouwens ook niet, want overal wordt ie begroet, en als ie vrienden ontmoet begint ie over zijn nieuwe aanwinsten in zijn postzegelverzameling. Ik zit er onnozel op te kijken als een koe en loop erbij

als een loopse teef, altijd achter hem aan. Ze bekijken me als een aanhangwagentje, ze kijken op me neer, Guido, die stomme venten allemaal. Ik zie hun meewarige blikken wel.

Guido: Nochtans: de liefde van de man gaat door de maag. Mag ik je een suggestie doen?

Lara: (zucht:) Ja, Merlijn de Alwetende.

Guido: Goed, ik zwijg, we praten over iets anders.

Lara: Neen, kom, ga door. Sorry! Sorry.

Guido: Verwen je man vanavond met een dinertje bij kaarslicht, rustig bij je thuis, en zorg voor een jazzy achtergrondmuziekje. Weef jullie eigen coconnetje.

Lara: Dan zal de muziek verdomd luid moeten staan, wil het boven een continu telefoongerinkel uitkomen.

Guido: Dan zet je dat toestel uit. Wat kan er nu zo belangrijk zijn?

Lara: Ben jij op je hoofd gevallen, ik verwacht zeker vijf telefoontjes! Zes!

Guido: En geef hem een klein geschenkje.

Lara: Een geschenkje? Een..? Wàt moet ik die man in hemelsnaam geven?

Guido: "Die man"? Die man is je echtgenoot Lara. Koop hem een kleinigheid, een dasspeld of een slip, weet ik veel. Gewoon *iets*, het gebaar telt. *Jij* haalt hem aan, *hij* zal jou aanhalen. Iemand moet de eerste stap zetten.

Lara: Ja, een slipje in de vorm van een olifant, zeker, met een slurfje d'r aan. Dan kan ik er een knoop in leggen. Ik vind het belachelijk.

Guido: Maar je gaat het proberen...?

Lara: Wat ik probeer maak ik zelf wel uit. Ik probeerde net een kop koffie te krijgen.

Guido: Verdorie, vergeten. (Af naar keuken, Lara schudt het hoofd)

Lara: Als hij zo lang op zijn eten zou moeten wachten, ligt ie al lang in bed... met zijn slurfje.

Guido: (Op met twee kopjes koffie) Geef hem een stukje gebak met veel sterke koffie, dan blijft hij langer wakker en kan hij je misschien... enfin, nog eens verwennen. (Geeft haar een kop koffie)

Lara: Dank u. Met zijn slurfje, zeker, zo'n slappe doek de laatste tijd! (Zucht) Goed, ik zal het proberen, één keer, één enkele keer. En als het dan niet goed is... krab ik zijn schaamhaar af tot op het bot. En dat van u ook!

Guido: Je bent een prima meid. (Kust haar op het voorhoofd)

Lara: Wat ik aan jou niet begrijp is dat je een vreemde vrouw ligt te kussen en te knuffelen on haar dan aanmaant de band met haar echtgenoot te verstevigen. Weet jij in feite wel wat je wilt?

Guido: Natuurlijk. Ik ben verward: ik weet alles wat ik niet wil.

Lara: Ja? Wat wil je?

Guido: Wel euh ... de... gewoon... ik... ik weet niet. (Haalt de schouders op) Moet ik je soms helpen een echtscheidingsprocedure op te starten? Er gaan al genoeg mensen uit elkaar om domme redenen, omdat ze beiden denken dat de ander niet meer van hen houdt.

Lara: Je lijkt net een amateurpsychiater dat uit een tekenfilmreeks is weggelopen. Professor Konijn.

Guido: Stel je er niet teveel van voor, mogelijk spreek ik uit ervaring. Soms roepen overdaad en tekort aan iets net dezelfde gevoelens op.

Lara: (Drinkt van haar koffie) Hmm, dat doet me goed. Hij mocht wat straffer. Heb je nog wat doeken staan? Dat doek met die rode en gele vlekken, dat hier laatst stond, bijvoorbeeld?

Guido: Rode en gele vlekken? Een beetje waardering, poes, dat was de ondergaande zon achter een tulpenveld.

Lara: Oh, ik zag er iets anders in... een blik naar een lieveheersbeestje op een paardenbloem, maar dan door betraande ogen en een verkeerde bril. Maar het had wel iets.

Guido: Helaas, heb ik niet meer te koop. Die dikke man van hier schuin tegenover heeft het doek gereserveerd. De eerste keer dat ie hier binnenkomt, hij had een uur nodig om een doek te kiezen. Hi zou het op zijn toilet hangen, zodat het meerdere keren per dag kan worden bewonderd, wat een eer.

Lara: Hoeveel heb je ervoor gekregen?

Guido: Ga je mijn boekhouding doen? (Lara tuit haar lippen en maakt een spinnend geluid) Driehonderd euro.

Lara: En wat heb je dan nog staan?

Guido: Op mijn bankrekening? Daar heb je echt niets mee te maken, poes.

Lara: Wat heb je nog staan aan *doeken*, schilderijen!

Guido: Een twintigtal doeken, ik toon je even de betere. (Staat op, verzamelt een aantal doeken en toont ze)

Lara: D'r zijn wel een paar leuke tussen. Die tweede bijvoorbeeld.

Guido: Deze? Hmm, het is het meest abstracte dat ik ooit geschilderd heb.

Lara: Toon me die met de blauwe lijnen nog eens. (Toont het schilderij) Wat stelt het voor? Het lijkt net een autowrak.

Guido: Dat is eigen aan abstracte kunst: iedereen ziet er iets anders in. Een autowrak, stel je voor...

Lara: Wat is het anders, een omgevallen toren met een blauw doek erover?

Guido: (Geërgerd:) Een... gewoon, een gevallen karton melk.

Lara: (Haalt de wenkbrauwen op, zucht) Dat? Blauwe melk?

Guido: Neen, een blauw karton.

Lara: En je melk is antracietgrijs.

Guido: Dat is wat men een artistieke vrijheid pleegt te noemen.

Lara: Enfin, ik neem deze.

Guido: Wat bedoel je, 'ik neem deze'?

Lara: Wel, ik koop het. Wat moet het kosten?

Guido: Tweehonderd, maar voor een goeie vriendin ..

Lara: Tweehonderd, en het is groter dan het andere! Twee vijftig geef ik je.

Guido: Twee vijftig, ben je gek! De kleuren zijn niet wat ze moeten zijn en onderaan is er slordig gewerkt. Trouwens, de verf van dit schilderij is goedkoper dan...

Lara: Jaja, daar ken ik toch niets van. OK, twee vijftig en een zoen. Voor minder ga ik niet. Jij zegt me dat ik moet leren om iedereen gelijk te behandelen, maar je doet het zelf niet. Een prijs is een prijs, ook voor een goeie vriendin!

Guido: Goed, maar de zoen dan op afbetaling. (kus) Wat ga je ermee aanvangen?

Lara: (Zucht, glimlacht dan) Voor mijn man.

Guido: Subliem! Kom, we drinken er nog één op. Een martini?

Lara: Een mini-minietje, want ik moet nog rijden. Aan dronken mensen achter het stuur heb ik plots een enorme haat ontwikkeld. De eerste dronken vrouw achter het stuur die ik nu nog tegenkom, krab ik de ogen uit en schop ik via de uitlaat in de knalpot.

Guido: En de mannen?

Lara: Interesseert me niet. Ik heb iets tegen dronken vrouwen.

Guido: (Schenkt intussen een martini in) En weet je al hoe je avond eruit zal zien?

Lara: Spannend.

Guido: Wat gaat de vijfsterrenkokkin bereiden?

Lara: Ik vind wel iets origineel. Een Russisch ei of een kom spaghetti. Hey, heb jij soms zin om mee te eten?

Guido: Dat kan toch niet, Lara?! Hier, pak aan, je glas.

Lara: Dank u. Het gaat best, ik maak gewoon wat meer klaar.

Guido: En je man zou het goed vinden? Niets van! Jij eet met je man en daarmee uit.

Lara: Maar je hebt wel zin in iets lekkers...?! Zal ik ietsje meer maken, dan breng ik het je morgenvroeg en kan je het tegen de middag aan opwarmen.

Guido: Als je zo dominant blijft aandringen, kan ik er niet tegenop, dat weet je. Goed dan, ik geef me verloren. Wat ben ik toch een zwakkeling.

Lara: Niet te snel, komediant. (Duwt hem op zijn rug in de sofa) Ik vraag wel een kleine tegenprestatie ... (Ze maakt de bovenste knoopjes van zijn hemd los en trapt haar schoenen uit) Eerst moet er nog iets anders gebeuren...

Guido: Wat dan?

Lara: De betaling, de kus op afbetaling. (Staat op en gaat naar het raam) De gordijntjes moeten o.a. gesloten worden, want grote transacties gaan altijd door achter gesloten ramen en deuren... (Wil de gordijntjes dichttrekken en haalt ze naar beneden. Verbaasd staat ze met de gordijnen in haar handen) Guido...

Guido: (Richt zich op:) Mijn nieuwe gordijnen ..!

FADE-OUT

TWEEDE BEDRIJF

(De gordijnen zijn intussen weer opgehangen. Guido staat te schilderen:)

Guido: (Zingt intussen:)

How many roads must a man walk down
before you can call him a man

How many times must a white dove sail
Before she sleeps in the sand?

And how many times

Must the cannonballs fly
before they're forever banned?

The answer my friend
is blowing in the wind

the answer is blowing in the wind.

En het vuur slaat in vlammen uit de stenen (bekijkt zijn werk vanop afstand).

En de vlammen produceren enorme rookwolken... hierzo. (Schildert er iets bij) En de rookwolken worden damp en de damp slaat neer op het gelaat van

dit treurige personage... (Schildert er iets bij) En het water worden tranen.

(Schildert er opnieuw iets bij) En hier wat afronden... zo! Een prachtig voorbeeld van surrealisme. Salvador Dahli zou er nog iets van kunnen

opsteken. (Wacht even, luistert) Wordt er nu op mijn deur geklopt? (Legt zijn penseel neer en gaat kijken) Misschien kan ik toch beter mijn deurbel

herstellen, nu mijn onderbuur weg is. (Guido keert terug met Saartje. Ze ziet er belabberd uit.)

Guido: Ah? Jij bent ook nog in leven?! Ik had je niet meer verwacht. Het is meer dan twee weken geleden dat ik je nog gezien heb.

Sarah: Ja.

Guido: (Grapt:) Je was mijn adres toch niet verloren?

Sarah: (kijkt even naar hem op) Ik verlies niets. Niets meer.

Guido: Sinds je je kluts kwijt bent, heb je inderdaad niets meer verloren. Sarah, lach eens, poes. Zal ik je iets te drinken halen? Een glas bleekwater bijvoorbeeld?

Sarah: (Afwezig:) Ja, een halfje... Of, neen, doe maar niet, dank u.

Guido: Je haar lijkt wel een korenveld waar de storm doorgevlogen is. (Gaat met zijn hand door haar haren)

Sarah: Dat is... ach, blijf toch uit mijn haren.

Guido: Je hebt wallen als zandzakken onder je ogen. Slaap jij wel? (Merkt dat er iets fout zit:) Moet je echt niets drinken?

Sarah: Echt niet.

Guido: (Voorzichtig:) OK... Word je weer geteisterd door migraineaanvallen?

Sarah: Neen, ook niet.

Guido: Okay... (Gaat naast haar zitten, pauze)

Sarah: Waarom kijk je mij zo aan? Ik ben geen monument.

Guido: Je lijkt zo... moedeloos. (Saartje haalt de schouders op) Het monument van de ongelukkige soldaat. Je lacht zelfs niet om mijn flauwe grappen, dat ben ik niet gewoon van je. (Wil zijn arm om haar heen slaan, maar ze ontwijkt hem door haar lichaam een eindje voorover te buigen) Hé, heb ik iets fout gedaan? (Wacht, weifelend:) Heb ik soms een afspraak gemist... Poes?

Sarah: Neen, deze keer niet.

Guido: Oef! (Slaat haar gade van opzij) Je bent echt niet in stemming. Er zit je iets dwars, hé. Vertel eens aan Guido, poes.

Sarah: Neen, laat me toch. (Zucht) Weet je dat ik twijfelde om hierheen te komen?

Guido: Je bent altijd welkom, dat weet je best. Met een glimlach of met een traan, ik zal je altijd goed ontvangen. Je loopt in en uit als het je uitkomt, dat weet je.

Sarah: Ik twijfelde... ik vind het zo erg van mezelf... je bedoelt het altijd zo goed ... ik doe de laatste tijd alles fout, ik doe iedereen verdriet.

Guido: Als je erover getwijfeld hebt, wil dat ook zeggen dat je erover nagedacht hebt. Je had vast wel je redenen, niet?

Sarah: (Lastig:) Ach, laat het, ik wil er niet over praten. Nog niet.

Guido: Sorry, het was goed bedoeld. (Om van onderwerp te veranderen:) Hoe gaat het in je winkeltje?

Sarah: De zaak draait.

Guido: Fantastische omzetcijfers?

Sarah: Was het maar waar.

Guido: Veel klanten?

Sarah: Voldoende... denk ik.

Guido: Mannen ook?

Sarah: (Haalt de schouders op) Valt nogal mee.

Guido: Vrouwen vinden het leuk, zegt men, lingerie te krijgen van een man. (Pauze) Ik heb je niet meer op het water gezien. Ga je nog roeien?

Sarah: Momenteel niet. (Guido bekijkt haar) De conditie is niet OK.

Guido: Door te roeien kan je die wel ophalen. Zullen we nog eens samen gaan roeien, jij en ik, in een dubbele? We zullen deze keer proberen beiden

dezelfde richting uit te roeien... Of misschien kunnen we nog eens samen gaan zwemmen, in Brussel dan, anders loop ik je man weer tegen het lijf en denkt hij weer de verkeerde dingen. En daarna kunnen we een bioscoopje meepikken, op mijn kosten. Alles beter dan jezelf te... (Sarah staart voor zich uit, haalt een zakdoek boven en veegt een traan weg) Sarah... als je iets kwijt wil... ik ben bereid... te luisteren... poes. Vlij je eens tegen me aan.

- Sarah: (Zucht:) Ach, het is allemaal... zo ingewikkeld. Zo - verdomd - ingewikkeld.
- Guido: (Wacht even op een verdere uitleg, dan:) Wat is er ingewikkeld?
- Sarah: Alles.
- Guido: Dat is veel. Wat bedoel je met alles?
- Sarah: Alles. Mijn leven. Mijn doen en laten. Wat ik zeg en wat ik doe, alles loopt fout, alles-alles-alles.
- Guido: Toe, het leven is niet zonder obstakels. Iedereen heeft het wel eens moeilijk. Ik heb ook saaie dagen, alhoewel je dat vaak niet merkt. Dagen waarop alles fout loopt, waarop ik iedereen pijn doe. Dan werk ik de hele dag stevig door en tegen de avond aan ben ik mijn miserie reeds voor de helft vergeten. Je moet er soms gewoon doorheen ploegen, poes.
- Sarah: Zo simpel ligt het niet. Mijn probleem is groter: ik heb een fout gemaakt, een grove fout.
- Guido: Ja? (Geen antwoord) Als je eens moest weten welke fouten ik al gemaakt heb... Zolang het te herstellen is, zijn er geen problemen. Welke fout heb je gemaakt dan?
- Sarah: Het is niet te herstellen, Guido. Nooit meer, omdat ik... ik kan het bijna niet over mijn lippen krijgen. (Pauze. Ze haalt een brief en een kaartje uit haar handtas) Dit hoor je nog te krijgen, het spijt me dat het zo laat komt.
- Guido: Geeft niet, hoor. (Neemt het aan) Een doodsprentje? (Vouwt het open en leest) Margaretha Bastens, dat is toch...
- Sarah: (Knikt) Ja, dat is... (Veegt tranen weg)
- Guido: Je... ma?
- Sarah: Ja, na mijn pa... is de beurt aan mijn ma.
- Guido: (Leest het overlijdensbericht:) Een schielijk overlijden.
- Sarah: (Staart voor zich uit) Mooi geformuleerd... Ze... Zelfmoord.
- (pauze)
- Guido: Zelfmoord..?
- Sarah: Ze had vergif gekocht, maar zonder het te weten had ik het tijdens het opruimen op een andere plaats gelegd, zodat ze het niet kon terugvinden. Ze had pa's pistool nog... Ik merkte niet eens dat ze het vergif nooit zou

kunnen gebruiken. Rattenvergif, het is de enige plaats in kilometers in de omtrek waar geen ratten zitten. (Huilt zachtjes) Ik loop ook altijd met mijn hoofd in de wolken.

Guido: (Legt een arm om haar schouder, streelt haar rug op en neer) Was ze depressief?

Sarah: Moet wel. Ik zag wel dat ze slordig werd, maar dacht er niet verder bij na. Ze hing vaak in de zetel, poetste niet vaak meer, liet de afwas staan, liet de drollen van de hond in de tuin liggen. Als ik langskwam ruimde ik wat op. Haar buurvrouw vertelde me dat ze haar vaak over het wandelpad langs de spoorweg zag slenteren. Nu ja, ze had zich altijd al opgesloten na de dood van mijn pa, dus ik vond het best dat ze eens het huis uitging. Dit domme wicht had weer niets in de gaten. Zelfs niet toen ze vergif in huis nam.

Guido: Je kan niet altijd alles opmerken.

Sarah: *Alles* niet... (Hij neemt haar steviger beet). Ik had beter moeten weten. Ze zou haar problemen nooit spontaan verteld hebben. Ze is net als ik.

Guido: (Bekijkt het kaartje) De begrafenis was woensdag.

Sarah: Ja, in beperkte kring. Het spijt me.

Guido: Tuurlijk, tuurlijk, ik begrijp het best. Je man zou het niet zo best vinden me daar te ontmoeten. Sinds die laatste keer kijk ik wel uit.

Sarah: Hij heeft een klein hart. Pfff. Ik ken mezelf niet eens meer. Hoé sta ik in feite in het leven? Wat een warhoofd ben ik?!

Guido: Ik denk dat je fout redeneert, poes. Als je ma een eind aan haar leven wil maken, moeten we dat idee inderdaad proberen te veranderen, maar je kan haar niet dag en nacht in de gaten houden..?!

Sarah: En waarom wou ze dood? Waarom? Het was aan *mij* om er voor te zorgen dat dat idee niet eens bij haar opkwam! (pauze)

Guido: Zullen we samen iets gaan drinken in de stad?

Sarah: Wat maakt het uit.

Guido: Gewoon... dan ben je er eens tussenuit, altijd in die winkel staan is ook niet...

Sarah: De winkel is al een week dicht.

Guido: Ah?

Sarah: Moet ik die winkel soms openhouden als mijn ma dood is!? Ik ben die winkel trouwens kotsbeu. Al die stomme trutten die honderd en een behaatjes betasten en tenslotte toch met lege handen naar huis gaan. Ik zou hen de ogen kunnen uitkrabben!

(Guido staat op en gaat aan het raam staan)

Guido: Alles komt wel weer goed, Sarah. Hé, ik zie je wagen niet.

Sarah: In de garage. Klein herstel. Bomen zijn sterker dan wagens. Helaas.
(Guido staart haar bezorgd aan)

Guido: Saartje. (Ze kijkt op) Saartje, lieve poes.

Sarah: Ja.

Guido: Jij hebt Frank gekend?

Sarah: Een beetje.

Guido: Hij heeft in een inrichting gezeten. Tijdens zijn reis naar Azië is zijn plezierboot gekanteld. Zijn drie beste vrienden die aan boord waren zijn allen verdronken. Alleen hij bleef over. Hij wou het dagelijkse leven niet hernemen en is er gek van geworden. Gek. Hij kent nog steeds geen verschil tussen droom en realiteit, omdat hij niets van zich kan afzetten.

Sarah: Ik ben Frank niet.

Guido: Ik ken Frank, hij heeft niet de minste realiteitszin meer. Hij denkt zijn vrienden terug te krijgen door 'iets' te doen. Hij is gek, een gesloten vat vol waan- en dwanggedachten.

Sarah: Ik ben Frank niet!

Guido: Je kan het worden als je niet tijdig ingrijpt in jezelf.

Sarah: Ik denk me niet gek. Ik moet gewoon... gewoon... alles verwerken.

Guido: Klopt. Toch kan je beter terug aan het werk gaan, je gedachten verzetten. Weg uit die piekerspiraal. Of ga eens roeien. Het zal je goed doen.

Sarah: (Zucht) Er is zoveel dat me goed kan doen.

Guido: Je zou moeten gaan bewegen, sporten, om je af te reageren.

Sarah: Ik moet denken: 'wat zou mijn moeder in mijn geval doen?'

Guido: (Denkt na, kijkt haar even aan) Ze zou zich ook afreageren, misschien niet door te roeien, maar bijvoorbeeld door een grote schoonmaak te doen.

Sarah: Dat zou ze niet.

Guido: Wat zou ze dan?

Sarah: Dat hoeft ik niet te vertellen. Ik ken mijn ma, alhoewel...

Guido: Verzet je gedachten, Saartje. Verleg je focus. Wat vind je van mijn doek, trouwens, ik probeer iets nieuws.

Sarah: Dat? Leuk. Nogal donker.

Guido: Donker? Er zit geel in en wit.

Sarah: Oker en grijs.

Guido: Oker en gr ..? Hmm, misschien heb je wel gelijk.

Sarah: En bruin. Ben je van je heldere kleuren afgestapt?

Guido: Ik wou gewoon iets proberen. Schilderen is dromen, fantaseren en de werkelijkheid verbloemen. Af en toe moet je eens kunnen vluchten.

Sarah: Een steen waar vuur uitkomt, vuur dat aanslaat en water wordt, waar haal je het vandaan?

Guido: (Tikt op zijn hoofd) Koppie, koppie. Droombeelden. Het water zijn tranen. Leuk gevonden, toch. Ik moet het alleen hier en hier wat afwerken, de lijnen zijn te onzeker, en misschien nog iets aan de ogen doen, ze lijken te lachen en zouden tranerig moeten zijn.

Sarah: Ben je tevreden over je werk?

Guido: Niet echt, hoeft ook niet. Het lijkt soms of ik me teveel bloot geef. In boeken vind je soms persoonlijke zaken van de auteur terug, met schilderijen heb je dat net zo. Hoe ogen mijn nieuwe gordijnen?

Sarah: Fraai. Ze zijn wel verrimpeld.

Guido: Verrimpeld? Dat is me nog niet opgevallen. Een beetje, ja. Je weet: mannenogen zien geen rimpels. Toch niet in gordijnen...

Sarah: Ja.

Guido: De eerste dag waren ze al stuk. Lara had ze eraf getrokken, ze beweerde dat ik ze niet goed opgehangen had. Alsof ik onhandig ben!

Sarah: Ze lijken me nogal smal. Sluiten ze volledig?

Guido: Tuurlijk. (Trekt de gordijnen dicht en weer open: ze roetsjen uit de rails) Verdorie! Dat is straf... kijk nu...

Sarah: (Glimlacht eerst, laat zich dan gaan) Mannen alleen...

Guido: Misschien had Lara wel gelijk.

Sarah: Je moet op het einde van je rails een stop bevestigen. En eigenlijk gaan die gordijnen niet goed bij je behang.

Guido: Neen?

Sarah: Bordeaux en grasgroen? Ik vind het nogal een gewaagde, om niet te zeggen rare combinatie.

Guido: Schilders zijn dan ook rare kwasten.

Sarah: Schilders zijn rare kwasten, dat is waar. Och! Wat zoek ik hier in feite?

Guido: Dwaasheid?

Sarah: (Glimlacht) Als mijn man je over straat ziet lopen, gromt hij: 'kijk die dwaas'. Hij is zo verschrikkelijk jaloers, maar ik hou wel van hem.

Guido: Waarom kom je naar hier?

Sarah: Ik mag toch vrienden bezoeken?

Guido: Je man weet best dat we... dat we soms meer dan vrienden zijn.

Sarah: Ja? Eigenaardig, dat wist ik zelf niet eens. Je overdrijft, je beeldt je dingen in. Je bent gewoon lief tegen me, meer niet. Goeie vrienden. Ik kom hier wat knuffelen en ga weer weg als het me uitkomt. Morgen ga ik naar Leuven.

Guido: Uit winkelen?

Sarah: Naar het huis van mijn ma. Wat moet ik ermee aanvangen? Als tweede woonst behouden? Verhuren?

Guido: Verkopen. Komaf mee maken. Alles zoveel mogelijk van je afzetten.

Sarah: (Kribbig:) Heb je wat nodig misschien? (Guido bekijkt haar aanmanend) Het spijt me. Er zijn mooie herinneringen bij. Haar kleine poezenpoppetjes die ze zelf maakte. Elk apart, één uit de duizend. Katjes in uniform.

Guido: Dan hou je die.

Sarah: Ik heb geen plaats om ze te zetten.

Guido: Dan doe je ze weg.

Sarah: Dat kan ik niet. Mijn ma... mijn ma heeft er zo lang aan gewerkt, ze was er zo trots op, ik kan ze niet wegdoen. Ik mag ze gewoon niet wegdoen.

Guido: Je mag er hier enkele zetten.

Sarah: Echt? (Pauze) Ach, wat heb ik daar nou aan?

Guido: Elke keer als je langskomt kan je ze opnieuw bewonderen. Ik wil dat dit huis ook een thuis voor je is, ook al loop je maar in en uit als het je uitkomt. (pauze) Breng je ze?

Sarah: Goed , morgenavond. (Kijkt rond) Je hebt niet genoeg plaats.

Guido: Hier zet ik er een stuk of drie, en in de keuken heb ik nog een hele kale wand.

Sarah: Goed, ik zal ze brengen.

Guido: Wat ga je met de rest doen?

Sarah: Weet ik niet. Veel rest is er niet; die van de belastingen gaan met alles lopen. Voor de meubeltjes heb ik al een koper.

Guido: Ah?

Sarah: Een vreemdeling die in de buurt woonde. Voor een prikje mag hij alles hebben. De koelkast heeft ie al mee.

Guido: En het huis zelf?

Sarah: Geen idee wat ik ermee moet aanvangen. Haar huis waar ze zoveel jaren hard voor gezwoegd heeft. Het vorige was in vlammen opgegaan, de verzekering wou niet betalen. Nu is ze het huisje, waar ze voor geleefd en gewerkt heeft, helemaal kwijt, (pauze) Als ze het zou weten, draait ze zich om in haar graf. Ze zal wel veel pijn gehad hebben, allemaal door haar kortzichtige dochter.

Guido: Niet "allemaal door jou". Wat zeg je toch?! En pijn zal ze niet geleden hebben, daar gaat alles te vlug voor.

Sarah: Ik durf er om te wedden dat ze nòg lijdt als ze ziet wat er met haar huisje gebeurt.

Guido: Dat ziet ze niet. Ze ziet niets, ze voelt niets, ze is zichzelf. Doodgaan is laten liggen wat je hebt en verder gaan met wat je bent.

Sarah: 't Is maar hoe je het bekijkt. (Pauze) Morgen is mijn zus jarig, een aangename periode... Ze zit al in nesten op het werk, met haar baas, en nu de dood van ons ma er bovenop...

Guido: Heb je iets voor haar gekocht?

Sarah: (Zucht) Nog niets. Ik had er niet meer aan gedacht. Tegen morgen zal ik wel iets vinden. En als ik niets heb, zal ze dat ook wel begrijpen.

Guido: Je weet toch wat ze graag krijgt? Bloemen?

Sarah: Neen, ze heeft een hekel aan bloemen, ze niest zich te pletter als er bloemen in huis staan.

Guido: "Kooihoorts". (Ze geeft hem een plagende duw) Een "algerie". Ach, je vindt wel wat leuks.

Sarah: Ja? Ze is net verhuisd, ze heeft in feite niets nodig, alleen zoekt ze nog wat om haar kamers op te sieren. Guido, heb jij misschien nog wat staan, een kleinigheidje? Ach, neen, laat maar, ze heeft het niet zo met abstracte dingen.

Guido: Ik wil me niet opdringen, hoor, maar ik heb nog enkele kleine stilleven, waar ik nooit vanaf geraakt ben. Zo zien er nog goed uit, maak je geen zorgen. Zal ik ze even tonen?

Sarah: Doe maar. Vrijblijvend.

Guido: Tuurlijk. (Guido af via keuken. Saartje haalt een spiegeltje tevoorschijn en werkt haar uitgelopen make-up bij. Guido op met drie kleine schilderijtjes) Ik had er oorspronkelijk nog vijf van deze, maar eentje, met een zeilschip erop, is gescheurd, en op het andere stond een hartvormig bloemstuk, maar dat is niet meer schoon te krijgen. Wat vind je van deze?

Sarah: Dat met die fruitschaal vind ik nogal klassiek. Ouderwets, zeg maar. Die bloemen zijn niet veel beter. Wat heb je daar nog?

Guido: Een landschap, heb ik ooit tijdens mijn reis naar het Oosten geschilderd.

Sarah: Het lijkt me het beste van de drie. Hoeveel wil je ervoor?

Guido: Och, niks, neem het zo maar mee. Anders had ik ze toch wel eens met het groot vuil meegegeven.

Sarah: Is dat een vergelijking?

Guido: Helemaal niet.

Sarah: Ik zal je er honderd euro voor geven, voor de verf.

Guido: Die verf kost amper vijftig euro. Laat toch zitten.

Sarah: Niemand werkt graag gratis. Morgen heb je ze. Kan je dit tegen dan in een leuk papiertje stoppen?

Guido: Komt in orde. Klant is koning.

Sarah: Mijn eerste goeie daad.

Guido: Niet zo pessimistisch. Je moet andermans lasten niet dragen. Trouwens, gedane zaken nemen geen keer.

Sarah: Eindelijk iemand die toegeeft dat ik mijn ma had kunnen helpen.

Guido: Neen, dat geef ik niet toe. Je lijkt wel een martelaar. Altijd hetzelfde als iemand overlijdt: we hadden beter zus... en we hadden beter zo... het heeft naderhand allemaal geen belang meer. Het leven loopt zoals het loopt, je hebt er geen vat op, ook al denken we van wel.

(De telefoon rinkelt, Guido neemt op)

Guido: Hallo, met Guido, dé Guido... ja... ah, Lara, blij je te horen... wat zeg je me nu... godverdomme... ja... ik vind het zo erg voor je... je hoeft niets te zeggen... ja... natuurlijk kom ik, zeg maar wanneer... half elf... ja... ik zal er zijn... neen, ik geraak er wel... tot dan... hou je sterk, poes... ja, dag poes. (Legt de telefoon neer, blijft even verbaasd staan, Saartje kijkt naar hem op)

Sarah: Je kijkt zo...

Guido: Ongelooflijk. Verdomme. Iedereen lijkt te willen sterven. Lara's vader is gestorven, een dronken vrouw had hem van de baan gereden. Hij is overleden aan de opgelopen verwondingen. Het was zo'n sterke man. Lara zal zich wel te pletter huilen.

Sarah: Arme vrouw.

Guido: Jij komt me vertellen dat je ma... er het bijltje heeft bij neergelegd... Lara's vader is niet meer... Nelly's huis is afgebrand... Goed dat zij niet in de vuurzee gebleven is. Wat een tijd! Tjonge, tjonge...

Sarah: Het lot.

Guido: Het lot, ja, het lot. Ik hoor niets dan slecht nieuws. Bon. Zaterdag ga ik naar de begrafenis.

Sarah: Kijk maar uit voor jaloerse echtgenoten!

Guido: Geen probleem. Ik moet er enkel op letten dat ik tegen dan mijn zwarte broek gestreken krijg... en mijn das terugvind.

- Sarah: Als je wil kan ik het wel voor je doen, morgen dan. Ik ben vandaag niet in stemming. Alles is me teveel, zelfs als ik naar het toilet moet, erger ik me er aan. Ik loop mezelf de hele dag op te juttten.
- Guido: Vriendelijk dat je me wil helpen, hoor, maar ik zal het vanavond zelf wel doen. Mijn hemden zijn toch net gewassen en die moeten ook onder het ijzer.
- Sarah: Heb je vervoer? Je kan moeilijk met je bakfiets gaan.
- Guido: Daar had ik nog niet aan gedacht. Hoe laat rijdt er hier een bus langs?
- Sarah: Hier komt er maar ééntje, hoor.
- Guido: Weet ik, het is dan ook de goeie.
- Sarah: Rond kwart na is ze op de Grote Markt, dus tel er een tiental minuten bij...
- Guido: Dan ben ik op een kwartier op de plaats van bestemming en de mis begon om half elf, dus moet ik vertrekken om... om... op tijd, hé.
- Sarah: Om kwart na negen, anders ben je net te laat.
- Guido: Dan ga ik wel met de bakfiets, ik laat hem wel ergens achter een muurtje staan.
- Sarah: Mijn ma is niet in de kerk begraven, ze had een hekel aan de kerk.
- Guido: Voor mij hoeft zo'n kerkelijk optreden ook niet te lang te duren, hoor. Zitten, staan, zitten, staan, ik krijg het er benauwd van als ik er nog maar aan denk. En dan moet je nog stoelengeld betalen, terwijl je de helft van de tijd hebt moeten rechtstaan,
- Sarah: (lacht) Jij bent geen vaste kerkganger, he Guido.
- Guido: Ik zal me er op moeten gaan trainen, want zoals het tegenwoordig gaat: de mensen vallen als vliegen. Mijn vader kende die dingen allemaal, hij was een vaste bezoeker, een heel gelovig en een goed mens, maar je ziet het; ook die gaan vroeg of laat dood, al verdienen ze het niet. In de dood is iedereen gelijk.
- Sarah: Ja, maar hij heeft er zelf misschien niet voor gekozen. Ach, ik wil er eigenlijk niet meer over praten. Mijn vader... Weet je, ik heb soms de indruk dat de mensen op straat me aangapen.
- Guido: Waarom zouden ze?
- Sarah: Ik weet het niet. Omdat ik mijn moeder niet goed verzorgd heb, omdat ik nalatig ben. Ze zullen wel denken "daar heb je dat nonchalante mens, ze wil nog geen poot uitsteken om haar moeder te helpen".
- Guido: Dat denken ze helemaal niet, dat denk jij. Waarom zouden de mensen je nu meer aankijken dan vroeger? Allemaal fantasie! Je hitst inderdaad jezelf op.
- Sarah: Ik ga naar huis, anders wordt mijn man ongerust.
- Guido: Of achterdochtig. Hou je sterk, poes.

Sarah: (Kijkt nog eens naar het doek op de ezel) Toch is je doek aan de donkere kant. Een duistere geest, jij! (Merkt het witte pakje gif) Wat is dat witte pak met het doodshoofd?

Guido: Een insecticide, een sterk gif. Mijn planten zijn van de beesten vergeven. Als men mij voor elk beestje een euro zou geven, kon ik een villa gaan zetten op een plantage in het Verre Oosten.

Sarah: Werkt het op alle planten? Mijn kenti... mijn kati... enfin, mijn palmen zitten onder de beestjes. Ik heb gewoon niet de tijd en de moed om te spuiten. Waar heb je het gekocht?

Guido: Ik heb het niet gekocht, ik heb het van een chrysantenteler. Je kan het trouwens niet kopen, je moet er bepaalde vergunningen voor hebben.

Sarah: Wat spijtig.

Guido: Als je wil mag je er wat van meenemen, hoor, ik heb toch teveel. Je moet er wel voorzichtig mee omspringen en na gebruik je handen wassen, want het heeft een hoge giftigheidsgraad. Aan twee overledenen hebben we wel genoeg.

Sarah: Als je er echt wat van kan missen...

Guido: Ik haal even een zakje. (Af naar keuken. Saartje blijft naar het pak staren. Zachtjes strijkt ze er met haar vingertoppen overheen. Guido terug op) met een zakje en een lepel)

Guido: Het is aan te raden contact met de huid te vermijden. (Maakt het zakje open) Hou jij even dit zakje open? (Guido schept met de lepel een kleine hoeveelheid van het product over in het tweede zakje) Zo. En nu terug een elastiekje er omheen. En dan stoppen we het nog even in een ander zakje, zo... dubbel verpakt! Keurig. Alstublieft.

Sarah: Dank u. Is het echt erg giftig, of maak je me wat wijs?

Guido: Neen, poes, het is echt vervelend giftig. Kom er niet met je handen aan, want met je handen naar je mond is misschien wel van het leven naar de dood.

Sarah: Goed dan, ik zal wel uitkijken.

Guido: Je bent oud en wijs genoeg.

Sarah: (Glimlacht:) Da-ag.

Guido: Dag poes. Tegen morgen is je geschenkje klaar, dan ruil ik het voor je poppetjes.

Sarah: Ik wou verdomd dat het de mijne nog niet waren. Het lijkt net of ik... roofmoord...

Guido: Overdrijf toch niet.

Sarah: Enfin. Dan ga ik maar.

Guido: Prima, en ga eens stevig roeien. Zal ik je uitlaten?

Sarah: Neen, ik vind het wel.

Guido: Dag poes. (Saartje af)

(Guido blijft versuft, dromend in de sofa zitten)

Guido: Waarom, waarom, waarom? (Staat op en neemt het schilderijtje, hij bekijkt het even) Waar in dit schilderij sta ik. Ergens op dit doek staat er iets van mij, een detail, een kenmerk. Ik geef voortdurend iets van mezelf weg. Een kunstenaar kan niet veel geheimen hebben. (pauze) Ik zal het maar meteen inpakken, anders komt er toch niets van. (Pakt het schilderijtje in. Iemand gooit een steentje tegen zijn raam, dan volgt een tweede. Guido gaat aan het raam kijken) Dat zal Mimi zijn, ik verwachtte haar al. Alhoewel, haar slee staat niet in de straat en te voet zal ze zeker niet komen. Grappenmakers. (Net als hij van het raam wil weggaan volgt een derde tik. Guido opent het raam en kijkt naar buiten. Roept:) Hé! Hallo! Die hoort me natuurlijk niet. (Sluit het raam) Ze staat helemaal in het portaal. (Af, even later stormt er een woedende heer binnen, op de voet gevolgd door Guido)

Pauwels: Hoe weet ik het allemaal, hé, hoe weet ik het toch?

Guido: Meneer Pauwels, geloof me, u weet helemaal niet...

Pauwels: Oh, ik weet wel wat. Ik weet dat jij de gigolo uithangt, en dat je met mijn vrouw... dat je... dat... godverdomme...!

Guido: Neen, dat doe ik helemaal niet, meneer Pauwels. Ze komt hier enkel om een praatje maken, meer niet.

Pauwels: Dat zal jij wel vertellen, ja. Een praatje met haar andere paar lippen zeker. Ik ken je hoor, Don Giovanni die je bent. Elke week komt er hier wel een slet over de vloer.

Guido: Ho! Saartje is geen slet. En die anderen evenmin.

Pauwels: Neen, maar jij maakt er een van. "Saartje", "Saartje", Sarah is het, voor alle duidelijkheid: SARAH!

Guido: OK, goed, OK, maak je niet zo druk. Je kan beter eens met haar praten in plaats hier binnen te vallen als een razende.

Pauwels: Praten, praten. Jij maakt haar hoofd gek met onnozele beloften. Ik zal je eens wat vertellen, vriend. Als je nog eenmaal je gore schilderspoten naar haar uitsteekt, steek ik de fik in je hok, begrepen?!

Guido: Meneer Pauwels, geloof me, ik heb haar liefde niet.

Pauwels: 'Ik heb haar liefde niet', hoe romantisch, waarom ben je geen schrijver geworden. Pornografie zou je goed gepast hebben. Je hebt haar liefde niet!

Neen, dat moet toch zijn?! Elke keer als ik liefde wil, moet ik haar haast forceren, mijn eigen vrouw. Omdat ze zich hier voldoet...!

Guido: Dat is helemaal niet zo. Ik heb nog nooit enig seksueel contact met haar gehad.

Pauwels: Woorden van een dwaas, een schilder die met zijn hoofd in de wolken loopt en geen greintje realiteitsbesef heeft. Jij trekt gezinnen uit elkaar, besef je dat, met je verward wolkenhoofd? Besef je dat?!

Guido: Ik probeer alleen goed te doen, meer niet. Ik heb nog nooit iemand verplicht hier naartoe toe komen. Een bezoekje kan er toch wel af, niet?

Pauwels: Bezoekje! Heeft ze soms voor je geposeerd? Hu, naakt!?

Guido: Ik schilder geen naaktportretten, ik doe vooral surrealisme.

Pauwels: Ja, lul er maar wat omheen, zoals je ook bij die vrouwen doet: altijd maar praten, leugens en fantasie. Ik zal jou eens wat vertellen: als jij niet uitkijkt wat je doet, ga je nog klappen incasseren, vriend. Dat garandeer ik je, wacht maar af. Nog een keer aan haar lijf komen, en ik rijd je met je bakfiets van de straat. Dwaas die je bent. DWAZE GEK! (Slaat de deur dicht. Guido haalt even diep adem.)

DOEK

PAUZE

DERDE BEDRIJF

(Guido staat in de kamer. Mimi, een vrouw op leeftijd, blikt minachtend in het rond)

Guido: En... En... mijn nieuwe gordijnen! Wat vind je ervan? Die zijn fantastisch toch?

Mimi: Ik denk dat onze waarden niet te vergelijken zijn, althans niet aangaande kleur en smaak, om de intellectuele capaciteiten maar in de schaduw te laten. (Doet haar jas uit, kijkt hulpeloos rond) Heb je geen kapstok?

Guido: Anders verliest ie zijn vorm, zeker? Hier, pak vast.

Mimi: (Ze neemt de kapstok aan, bekijkt hem even, weifelt en zucht) Die dan maar. Beter één vogel in de hand...

Guido: Dan teveel vleugels op de rug. Dan ga je zweven, nietwaar?

Mimi: (Wijst naar het pakje gif) Wel, ga je zelfmoord plegen?

Guido: Ik dacht dat je morgen zou komen, maar nu je hier toch bent, kan ik het beter nog een week uitstellen.

Mimi: Jaja. Ik zal mij even in die... zetels laten vallen.

Guido: Een kopje koffie?

Mimi: Dat gaat er altijd in.

Guido: Vers zeker?

Mimi: Als het enigszins kan, want die thermosflessenkoffie van jou smaakt naar oorlogskoffie, spul gemaakt van geroosterde eikels.

Guido: Neen, toch? Weet je dat je op je laatste twee bezoeken thermosflessenkoffie gedronken hebt? Maar als ik zeg dat ie vers is proef je er niks van, natuurlijk. Een kwestie van smaak. (Mimi trekt een vies snuitje. Guido gaat even af, keert meteen terug) Ik verwachtte je en daarom heb ik maar een doosje truffels gekocht.

Mimi: Echt? Je bent zo'n schat, hmmm ... (Wil naar de truffels grijpen, maar Guido houdt zijn hand op de doos) Wel? (Gemaakte grijns, ze kust hem, hij neemt zijn hand weg) Niets, met een truffel maak ik je tam, hé. Ik dacht trouwens dat jij op dieet was.

Mimi: Ik op dieet, haha, alsof ik dat nodig heb! Ik werk hard, mijn calorieën vallen er zo af. Ik ben nog zo lenig als een kat. (Stopt een truffel in haar mond) Hmm, ze zij heerlijk. Hmmm. Heb je de laatste tijd nog wat verkocht? Ik vind dat je zoveel doeken staan hebt.

Guido: Dat valt nogal mee. Mijn doeken vliegen niet buiten, (stijfjes) maar ik ben tevree-ee-ee.

- Mimi: Je zou het er anders niet aan merken, je hebt nog geen geld om je een deurbel aan te schaffen. Zou je ook niet beter *echt* gaan werken? Ik heb soms medelijden met je, als ik zie hoe armzalig je moet leven.
- Guido: Armzalig?
- Mimi: Het lijkt haast een kraakpand. In Brussel vroeg men onlangs een artiest om mentaal gehandicapten artistiek te begeleiden. Heb ik gelezen in de krant, en ik dacht meteen aan jou. Jij kan toch prima met mensen omspringen en bovendien heb je verstand van zaken... van kunst, bedoel ik. Echt, een kolfje naar je hand. Zelfde niveau ook...
- Guido: Neen, lieve Mimi, dat is niets voor mij. En dan elke dag de trein op? Als ik 's morgens voorbij het centraal station rijdt, vraag ik me altijd af wat die mensen in het stationscafetaria achter hun kop lauwe koffie zitten te doen, met een krant in hun handen, die ze proberen te lezen onder het schijnsel van goedkope lampen. Wat doen ze daar? Wachten tot ze mogen gaan werken? Wachten op de trein? Elke dag twee uur van je leven verspild. Gaan loonwerken, voor mij hoeft het niet. Al die uitbuitelij, vanaf het ogenblik dat je thuis aan de deur vertrekt tot wanneer je terugkeert wordt er van je geprofiteerd.
- Mimi: Maar als je thuis bent, wordt er ook van je geprofiteerd. Je zou het er beter hebben, bij die mentaal gehandicapten, je zou hen goed begrijpen en hen kunnen steunen. Zo goed als ik kan je 't niet hebben met jouw achtergrond: ik ben mijn eigen baas, beter kan niet.
- Guido: Daar heb je wel gelijk in, als zelfstandige heb je zo je voordelen.
- Mimi: Maar als je niet elke dag de trein op wil, koop dan een wagen als je niet op je bakfiets wil, dan kan je je tenminste met *standing* verplaatsen. Ik weet een goed adres, een vriend van me - als zakenvrouw heb je zo je connecties - en die zal het wel doen aan een redelijk prijsje. Ik heb voor mijn BMW ook maar 90 000 betaald.
- Guido: 90 000? Spreek je nog in Belgische Frank of in euro?
- Mimi: Kijk uit voor je een roekeloos oordeel velt; uitgerust met een boordcomputer, alarm, bluetooth, airconditioning, ABS, ESP, park assist, camera's en jetairs inbegrepen.
- Guido: Jetair?
- Mimi: Wel, zo'n luchtkussen dat openspringt als je ergens tegenaan rijdt.
- Guido: Een airbag noemen ze dat.
- Mimi: Wel, dat zei ik toch. Jij met je summiere woordenschat. Geef gewoon toe dat een financieel extraatje welkom zou zijn.

Guido: Ik heb niet meer geld nodig, ik zou er onnozele uitgaven mee doen. Ik heb een hekel aan geld!

Mimi: Een hekel aan geld, jongen, toch. Jij hoort in de wildernis: Tarzan Rubens.

Guido: Jij houdt van geld, mag ik veronderstellen?

Mimi: Houden van... nu ja...

Guido: Waarom geef je het dan uit? (Mimi kijkt hem even dwaas aan) Voor jou is geld water: het vloeit door je vingers. Wel, voor mij is het ijs: ik krijg het er verdomd koud van. Aan geld gaat de mens ten onder. Sinds het geld op de markt verschenen is, is de mens in evolutie terug achteruit gegaan.

Mimi: Luister, ik heb nog een andere aanbieding. Voor onze zaak kunnen we nog een klusjesman, voor kleine reparaties en dergelijke... Ik moet het nog met mijn man overleggen, maar...

Guido: Interesseert me niet.

Mimi: Vijftienhonderd euro netto in de maand, voor een baantje van niets.

Guido: Mimi, luister nou eens goed. Ik ben een schilder en ik blijf een schilder ...

Mimi: Natuurlijk, Meneer Van Gogh, je kan als bijverdienste...

Guido: En ik ben niet van plan om te gaan werken, want ik heb geen extra's nodig, ik ben tevreden met wat ik heb. Geen chichi.

Mimi: Chichi, (Kijkt rond:) kijk eens aan wat een...

Guido: Wat een wat?

Mimi: Een... eenvoud. Je kan je gordijnen niet eens deftig laten strijken, ze zitten vol rimpels.

Guido: Zitten d'r rimpels in? Jij bent nu eens de eerste die me dat zegt.

Mimi: En de stroom is vast ook al afgesneden, want mijn koffie blijft wel lang weg.

Guido: Sorry, ik ben zo verward de laatste tijd. Mijn hoofd lijkt overbelast. Ik zal eens kijken. (Keert terug met een plateau met twee kopjes koffie en een potje melk en suiker)

Mimi: Ik kwam eigenlijk voor iets anders, ik kwam je mening vragen. Niet dat ik mezelf niet kan behelpen, maar uit meerdere oordelen kan je betere besluiten formuleren. Twee ezels weten nu eenmaal meer dan één. (Wil suiker nemen) Euh... is er geen suikertang?

Guido: Ik neem het gewoonlijk met mijn tanden, ik wip het klontje er met mijn tong tussen... zo... en dan klap ik ze dicht.

Mimi: Guido! Goed, zo dan maar. (Neemt suiker met de hand)

Guido: Wat is je probleem? Groeien je nagels als klauwen? Dan moet je ze scherpen aan een boom. Of krijg je klitten in je pels?

- Mimi: (Knijpt de ogen dicht en blaast als een kat) Gedraag je nu eindelijk eens als een volwassen mens!
- Guido: Ik zal proberen.
- Mimi: Luister... je weet dat mijn zus onlangs een nieuwe administratieve baan gekregen heeft, aan de gemeente... ja, ze is iets minder ontwikkeld dan ik. Ze had gesolliciteerd op een advertentie en werd verkozen boven een aantal mannen, waarschijnlijk omdat ze erg dynamisch en zelfstandig is, een familietrekje, denk ik. Soite, ze kon beginnen. Eerder zei ze me reeds dat ze wat problemen had met haar baas, maar ze weidde er nooit verder over uit en ik ging er ook niet dieper op in. Zaterdag vertelde ze me dat haar baas zich wel eens durft op te dringen en gisteren vertelt ze me dat hij haar misbruikt heeft... lichamelijk misbruikt, verkracht om het in barbaarse termen te zeggen. En nu zit ze in de put, uiteraard. Ze durft hem niet meer te benaderen om hem eens flink op zijn plaats te zetten, ze durft haast niet meer gaan werken... ze durft vrijwel niets meer. Ik zou meteen een proces op de rol zetten, maar ja, zo zit zij niet in elkaar.
- Guido: Waarom dient ze geen klacht in? Ze hoeft die vent helemaal niet te sparen. En als ze het niet voor zichzelf doet, moet ze het voor volgenden doen, want bij eentje zal hij het zeker niet laten. Waarschijnlijk is ze zelfs de eerste niet.
- Mimi: Dat had ik haar ook aangeraden, maar ook dat wil ze niet. Ze is lang werkloos geweest, haar man is niet meer en ze heeft het moeilijk om de eindjes aan elkaar te knopen. Goed, soms steun ik haar financieel wel eens, maar dat is geen oplossing. Ik ben geen ezeltje dat gouden centjes... euh... genereert. Als ik een proces aanspan, zegt ze, kan ik mijn job wel vergeten, dan zit ik weer in een financiële put en stort het hele boeltje weer in elkaar. En misschien heeft ze gelijk.
- Guido: Ze moet toch iets doen, ze mag het in geen enkel geval proberen te vergeten of verdringen, want het zal ongetwijfeld haar verdere leven beïnvloeden. Het is ook niet aan ons om te zeggen wat ze moet doen, ze moet het zelf beslissen - en denk nu niet dat ik het van me af wil schudden - maar het is echt de beste oplossing. Laat het gerust bezinken en dan zal ze wel iets ondernemen. Trouwens, ze werkt bij de gemeente, zei je. Haar ongemanierde baas is toch de burgemeester niet?! Die vent zal er niet alleen over beslissen of ze er wel of niet mag blijven werken.
- Mimi: Die vent heeft een lange arm... (kuch)... om eerlijk te zijn, hij heeft voor haar een goed woordje gedaan bij het gemeentebestuur... hij was mij voor en

euh... niet dat het echt nodig was... we zijn geen apenfamilie... maar ja, je weet hoe mensen zijn...

Guido: Ja, je hebt alle soorten mensen. Ze heeft het in elk geval ook nogal ver laten komen, die zus van je. Ze had eerder en harder moeten optreden tegen die handtastelijkheden van hem.

Mimi: Ze had hem een kopstoot moeten geven, bedoel je?

Guido: Misschien dacht ie wel dat ze het leuk vond en dat ze bedeesd was om verder te gaan, zo'n lief, mooi, verlegen dametje heeft vaak een hoog sex-appeal. Domme mannen pikken dat verkeerd op.

Mimi: Een sex-wat?

Guido: (Geamuseerd:) Een sex-appeal, poes.

Mimi: Oh ja, dat! Mooi was ze in ieder geval. We zijn tenslotte allen dochters van dezelfde beeldschone ouders, nietwaar. En als de eerste dochter een pareltje was (gaat even met haar vingers door haar haar), waarom zouden de volgende dan niet zijn. Veel jongens hebben voor mij gestreden.

Guido: Dat zal wel... iedereen verzamelt tegenwoordig alles.

Mimi: Enfin, Guido! Beperk je ongemanierdheid tot het hoogstnodige. Je hoeft met de gaven, de kennis, de capaciteiten en noem-maar-op van je medemensen niet te spotten.

Guido: Maak je niet druk. Je kan toch wel tegen een grapje. Hier, een truffeltje... om je vele kwaliteiten aan te vullen... (boze blik) chocolade verhoogt de concentratie...

Mimi: Concentratie? Ik sta zo scherp als een roofdier. Intussen zijn we van het onderwerp afgeweken. Wat moet ik die lieve zus van me zeggen?

Guido: Laat haar vooral even bekomen, poes...

Mimi: En noem me verdorie niet steeds poes. Zo aanroepen vieze mannen de hoerrr... prostituées.

Guido: Ik zei dus dat je haar moet laten bekomen, ze zal zelf wel iets beslissen en dan mag jij helpen om haar beslissing uit te voeren, maar dring zelf geen oplossingen op, want dat levert weinig op.

Mimi: Goed, goed. Dat zeg je waarschijnlijk omdat je bang bent dat ik haar een van mijn vele genialiteiten zal aansmeren, maar goed, ik doe wat je gezegd hebt. Met jou kan ik er tenminste nog over praten. Toen ik het mijn man vertelde, antwoordde hij spontaan: 'ze loopt er soms ook wel heel kortgerokt bij'. Alsof dat een toelating tot handtastelijkheden impliceert. Hij begrijpt niets van wat vrouwen aangaat.

Guido: Haha, en ik dus wel.

Mimi: Voor een redelijk percentage toch.

Guido: Wat ben ik geveleid. Oh, schoonheid, aanzie mij en strooi uw mooie woorden over me heen, zoals de zon de veldbloemen van levenslust voorziet en kijk mij aan zoals de vogels de dageraad bewonderen, want ...

Mimi: 't Is al goed, 't is al goed. Ik weet dat je van poëzie houdt, maar jij weet blijkbaar nog steeds niet dat ik een hekel heb aan die bloemetjestaal. A propos, wat vind je van mijn haar?

Guido: Geverfd. Dat is duidelijk. Een wereldmens als ik ziet zoiets in één oogopslag.

Mimi: Hoe kom je d'erbij?! Neen, gewoon een ander kapsel geprobeerd, (trots) De kapper zei nog tegen me: 'mevrouwetje, je ziet er uit als een aantrekkelijke dame, maar met dit kapsel word je terug een juffrouw". Echt een elegante man, die Giovanni.

Guido: En, het kapsel is mislukt?

Mimi: Ik weet best dat er hier en daar een schoonheidsfoutje zit, de schoonheidsspecialiste heeft het me ook al verteld, maar ik zie er nog best uit.

Guido: Ach, veel kan je niet meer wijzigen om er optimaal uit te zien...

Mimi: Dank je, Guido. Eindelijk eens een complimentje.

Guido: ...Maar weldra is de wetenschap een stap verder en kunnen ze misschien ook al hoofden transplanteren.

Mimi: Spot maar met me. Ik denk dat jij behoort tot die typische groep van mannen die de kwaliteiten van vrouwen miskennen.

Guido: *Welke kwaliteiten bedoel je precies?*

Mimi: Ik ervaar die dingen genoeg in de zaak. Sommige mannen bekijken me minachtend, omdat ik de leiding heb, ze worden kribbig als ze opdrachten van me krijgen. Ze zijn gefrustreerd, dat is het. Ik ben vriendelijk en tolerant, ik zou hen kunnen ontslaan om hun houding, maar dat doe ik niet. Vrouwen kunnen sommige dingen nu eenmaal beter dan mannen.

Guido: Zoals?

Mimi: Multitasken.

Guido: Dat is een fabel, niemand kan multitasken.

Mimi: Andere dingen. Ze kunnen beter rekenen, sneller verschillen en overeenkomsten zien, hun fijne motoriek is beter...

Guido: En wat kunnen de mannen beter?

Mimi: Daar wil ik het niet over hebben.

Guido: Wie a zegt, moet ook b zeggen, trouwens als zakenvrouw moet je een balans kunnen maken.

Mimi: Wat een drogreden.

Guido: Zie je wel dat je geen echte zakenvrouw bent, ik heb het altijd al gedacht.

Mimi: Mannen kunnen zich beter oriënteren. (Pauze) Dat is waar!

Guido: Is dat alles?

Mimi: Neen, maar de rest heb ik niet onthouden. Ik vestig mijn aandacht alleen op dingen die mij aanbelangen en vooruitbrengen. Geloof jij niet dat ik sommige dingen beter kan dan jij?

Guido: Onderschat me niet, hé, ik ben maar een derderangsschilder, maar ik heb tenslotte toch hogeschool achter de rug.

Mimi: Je gaat er dus niet mee akkoord.

Guido: Toch wel, ik geloof je best. ik ben er zelfs zeker van dat jij sommige dingen beter kan dan ik. Ik vraag me alleen af waar jij die wijsheid vandaan hebt.

Mimi: En dan zeg je het op een toon van 'in een vrouwen-roddelblaadje gelezen, zeker?'.
Guido: Oei oei. Ik denk dat je weer in je typische vrouwenfase zit, dat de Russen geland zijn, als je me begrijpt, want je verdraagzaamheid is nogal matig.

Mimi: Praat niet over wat je niet kent, Guido. Mannen-eenvoud. Wat weet jij van mijn lichaams... lichaamsbewegingen... lichaamsdingen... -processen?

Guido: Ik merk het aan je gedrag. Trouwens, je handtas staat boller dan anders.

Mimi: Vrouwelijkheid is niets om mee te spotten.

Guido: Je hebt gelijk. Sorry voor mijn... krenkende woorden.

Mimi: Het is je vergeven.

Guido: Echt? Dan kan ik meteen opnieuw van start gaan. Soms heb ik nood aan wat grapjes, om mezelf in stand te houden. De lach is een verdedigingsmiddel.

Mimi: Ach, ik kom ook niet altijd erg sympathiek over, misschien door mijn neerkijkende blik. Ik ben in feite een slecht mens.

Guido: Je bent geen slecht mens.

Mimi: Ik moet altijd het laatste woord hebben.

Guido: Dat is wel waar.

Mimi: Ik minacht mensen die minder vaardigheden hebben dan ik.

Guido: Dat is ook waar.

Mimi: Ik ontzie niemand om mijn doel te bereiken.

Guido: Dat is ook waar.

Mimi: Ik doe me te gedistantieerd voor. Hautain, soms.

Guido: Dat is in feite ook waar. (pauze)

Mimi: Waarom staar je me zo aan?

Guido: Je bent jezelf aan het zwart maken. Je bent helemaal niet zo slecht als je zelf denkt. Je hebt een goed hart.

Mimi: Maar het werkt niet altijd zoals het hoort.

Guido: Weet je wat ik nu denk?

Mimi: Vertel eens.

Guido: Je zit jezelf in gezelschap te bekritisieren; ben je op zoek naar complimentjes? Complimentjes zijn het meest gebruikte ruilmiddel, en nog een gezond ruilmiddel ook. Weet je wat ik in jou nog het meest apprecieer, lieve poe... Mimi? Je eerlijkheid, je spontaneïteit. Je bent recht voor de raap en soms is dat... bruusk, ongepast, maar ik weet tenminste wat ik aan je heb. Je bent geen valse kat.

Mimi: (Stilte) Weet je wat ik in jou het meest apprecieer? Dat jij in alle mensen iets goeds ziet.

Guido: In elke mens zit iets goeds, maar vaak is het verborgen achter frustraties en complexen.

Mimi: Genoeg intellectuele praat, we gaan het even over een andere boeg gooien. Om te beginnen: zijn er misschien nog truffeltjes?

Guido: Neen.

Mimi: Hoezo, 'neen'?! En ik zie er nog één in het doosje liggen.

Guido: Dat is *een truffel* en geen '*truffeltjes*', en die ga ik nu opeten. (Stopt de truffel tussen zijn tanden).

Mimi: Denk je dat? (Bijt een stuk truffel weg) Wat jij opeet, is slechts een halve truffel. Zo zie je maar. En nu de truffels toch op zijn, ga ik er maar weer vandoor. Laat me eerst nog even een van je mooie schilderijtjes zien, want als ik met lege handen je huis verlaat, gaat iedereen weer aan het roddelen en denkt men dat ik met jou een relatie heb.

Guido: Ach zo, en wàt hebben we dan precies?

Mimi: Een soort... verbintenis... een vriendschapsrelatie. Welke zakenvrouw houdt zich nu op met een losgeslagen schilder?!

Guido: Slapen mensen met een vriendschapsrelatie bij elkaar?

Mimi: In sommige gevallen wel, als ze dronken zijn bijvoorbeeld, en het zich naderhand niet meer herinneren, zoals ik. Wel, krijg ik nu nog een schilderij te zien?

Guido: Wat doe jij eigenlijk met al die doeken? Vrijwel elke keer als je hier komt neem je d'r een mee.

Mimi: Wees tevreden dat je die spullen kwijtraakt. Niet elke schilder kan vertellen dat hij een vaste afnemer heeft. Wat doe ik ermee, poeh! Ik zet ze op zolder, geef ze als geschenk, verkoop ze door... business!

Guido: Dus je hangt ze niet in je woning?

Mimi: Ach kom op, er hangen er reeds drie van jouw hand, en nu we een wandtapijt gaan kopen is er helemaal geen plaats meer. Met geld vliegt tegenwoordig de deur uit. Vorige maand nog 70.000 € voor een nieuwe keuken en in januari kocht mijn man een nieuwe wagen. Om eerlijk te zijn past die wagen niet zo bij hem, hij past beter bij mijn persoonlijkheid.

Guido: Ah, een oldtimer gekocht?

Mimi: Guido, alstublieft! Een beetje zelfcontrole zou je goed van pas komen. Het was geen oldtimer, maar een jaguar van om en bij de...

Guido: Jaja, heel veel geld.

Mimi: 't Is te zien wat je veel noemt, voor amper...

Guido: ... Veel geld had je hem al. Laat de prijs maar achterwege.

Mimi: Hoor ik daar geen jaloezie?

Guido: Jaloezie, jaloezie. Wat jij hoort is een kritisch en realistisch oordeel van een niet-materialistisch ingesteld mens, op het op jouw niveau te zeggen. Ik begrijp niet dat je er een hele week werken voor over hebt - elke dag, het weekend door - en allemaal voor een chique slee, een duur wandtapijt en een keuken die na 20 jaar toch versleten is.

Mimi: Dat is net de kloof tussen ons: de grens der beschaving.

Guido: Ja, maar aan welke kant van de grens staan we, he?

Mimi: Ik ga er geen woorden aan spenderen, je begrijpt het toch niet. Krijg ik nu nog iets te zien?

Guido: Wat vind je van deze, vers van de ezel? (Wijst naar het doek op de ezel)

Mimi: Een naakte huilende vrouw.

Guido: Dat heb je snel begrepen.

Mimi: (Werpt hem een boze blik toe) Ze is zo... hoekig. Had je gedronken?

Guido: Kubisme.

Mimi: Kubisme? Ken ik niet. Is dat wijn of bier of... likeur?

Guido: Een schilderstijl.

Mimi: Natuurlijk! Kubisme, moet ik onthouden. Prima. Ik vind wel een klant, zeker als ik over het doek een gepaste commentaar kan geven. Kubisme, dus... A propos, ik heb je al een hele tijd iets verzwegen... je vindt het toch niet erg als ik... mijn imago van zakenvrouw af en toe bevestig?

Guido: Hoezo?

Mimi: Wel, dat ik een voorstander ben van de leuke 'business is business' en dat ik je doeken wel eens doorverkoop...

Guido: Dat zei je net toch al.

Mimi: Met winst.

Guido: Met winst? Als je er trots op kan zijn... mij niet gelaten.

Mimi: Naar aanleiding van welke gebeurtenis heb je dit geschilderd?

Guido: Denk jij dat er eerst iets moet gebeuren vooraleer ik mijn fantasie kan laten werken? Ik probeer eens graag iets nieuws.

Mimi: Toch heb ik de indruk dat .ie iets wil meegeven in je schilderijen, als ik zo even kijk wat ik thuis aan doeken van je heb staan. Geef me honderd schilderijen en ik haal de jouwe er uit. Ze zijn gewoon spontaan herkenbaar, er zijn geen woorden voor.

Guido: Dat heb je met echte fans... en kunstkenners.

Mimi: En mensen die jou door en door kennen.

Guido: Dat zijn jouw woorden.

Mimi: Zal ik het overschrijven of heb je liever cash?

Guido: Contant is handiger.

Mimi: (Opent haar portemonnee) Hoeveel moet ik eruit halen?

Guido: Twee groene.

Mimi: (Geeft hem drie biljetten) Goed werk wordt beloond met een fooi. (Knipoogt) Laat je gordijnen er eens voor strijken.

Guido: Zal ik er een hoesje omdoen?

Mimi: Ach, zo lelijk zijn die gordijnen nu ook weer niet...

Guido: Ik bedoel een hoes om het schilderij? Een doek?

Mimi: Ah, ja! Prima. Ik leg je kunststuk meteen in mijn koffer en rijd maar eens terug naar mijn man. Als ik zo lang onaangekondigd wegblijf, wordt hij ongerust en belt hij alle vrienden en kennissen op. Trouwens, hij kan me onmogelijk missen in de zaak.

Guido: Wanneer zie ik je terug?

Mimi: Onverwachts, zoals gewoonlijk.

Guido: Je bent het zonnetje na een fikse regenbui. Dag poes.

Mimi: Zeg maar Mimi. (Af)

(Guido ruimt de kopjes op. De telefoon gaat., hij neemt op)

Guido: Met Guido... ja, spreekt u mee... (verbaasd:) meneer Pauwels... ja... (lange stilte) van mij?... van... ja... het spijt me ontzettend, ik heb er geen woorden voor... ik bedoel... hallo?... hallo? (Legt de hoorn op het toestel en gaat aan het raam staan. Lange stilte) Saartje heeft zich van het leven beroofd... ik

had het moeten weten... met mijn vergif... ze zou doen als haar moeder...
en... ik had het natuurlijk niet in de gaten... nu weet ik hoe ze zich voelde...
Saartje... ze heeft zelfmoord gepleegd... (roept:) Zelfmoord verdomme!!! (Hij
gaat in de zetel zitten) Saartje, waarom doe je me dit aan? Waarom? Als ik
haar man ontmoet, maakt hij me af. (Hij zucht en laat zijn hoofd
achterovervallen)

FADE-OUT

VIERDE BEDRIJF

(Frank (voorheen Guido) ligt in de zetel te slapen met het hoofd achterover. Meneer Pauwels staat aan de deur. Er staat een reistas in de kamer. Guido maakt Frank wakker)

Guido: Frank, Frankie. (Frank ontwaakt) Meneer Pauwels is er voor je.

Frank: (Angstig:) Meneer Pauwels..!? Meneer Pauwels ik... ik kan het allemaal uitleggen... ik bedoel... het spijt me zo erg...

Pauwels: Frank, doe het rustig...

Frank: Ik weet niet wat ik moet zeggen... meneer Pauwels, alsjeblief, ik... Ik heb het niet zo gewild... ik zou alles gedaan hebben om...

Pauwels: Rustig aan, rustig aan. Frank. Ik kwam gewoon even een kijkje nemen. Blijf gerust zitten. Alles is in orde.

Guido: Ik ben nog maar net terug. Meneer Pauwels stond aan de deur en ik heb hem maar binnengelaten. Hoe is het gegaan tijdens mijn afwezigheid?

Frank: (Hij praat heel traag en gedraagt zich loom nu) Prima.

Guido: Ik heb een fantastische tijd gehad, hoor. Goed weer, een mooie streek, leuk uitgaansleven... dat hoort er ook bij. Ik heb een heleboel geschilderd en... ik heb wat voor je meegebracht. (Geeft hem een geschenk. Frank maakt het zwijgzaam open) Een souvenir.

Frank: Een poes. Mooi.

Guido: Omdat je zo dol bent op poezen. Heb je mijn poezen goed verzorgd?

Frank: Zeker. Ze zijn buiten nu. Alleen Mimi ligt in de keuken.

Pauwels: Mimi is die trotse kat zeker?

Guido: Dat mag je wel zeggen. Ze vindt zichzelf tegoed om samen met die andere katten te eten. En altijd met de staart recht omhoog. Nelly is ook wel een trotse poes, hoor, maar op een andere manier. Ze is eerder aan de flauwe kant, moet voortdurend kunnen flemen, kopjes geven. Ze wordt gedomineerd door Mimi, want zij is de echte leidster hier. En de anderen, hoe ging het daarmee? Met die zwarte kat, Lara... Saartje.

Frank: Saartje, ja, heb ik wat problemen gehad. Ze is nogal schuchter.

Guido: Saartje geeft zich niet erg snel bloot. Heb je haar mogen aaien?

Frank: Het heeft dagen geduurd. Ze is nooit bij me komen zitten. Lara wel.

Guido: Maar Lara is een heel vranke kat, die is nergens bang voor. Ja.

Pauwels: Als ik liet goed begrijp, Guido, heeft Frank dus een hele week oppas gespeeld, kattenoppas?

Guido: Ja, zo is het. ik kon die katten onmogelijk alleen laten. Ze lopen in en uit als het hen uitkomt, maar moeten wel eten krijgen. Frank was er de geschikte man voor, hé Frank.

Frank: Ja.

Guido: En hij heeft het prima gedaan. Nu ken je ze toch al uit elkaar?

Frank: Jaja. Het zijn er maar vier. Snel geleerd.

Guido: Meneer Pauwels was nieuwsgierig je terug te zien. Ik denk dat je een prima begeleider aan hem hebt, Frank.

Pauwels: Zijn dat jouw schilderijen. Frank?

Frank: Probeersels. Guido had gezegd dat ik het mocht.

Guido: Zeker. Als je hel mij vraagt zijn ze verdorie fraai, 't is niet meteen mijn stijl, maar je hebt talent, Frank, eerlijk waar.

Pauwels: (Bekijkt de doeken. Neemt het doek met het vuur, de stenen en de tranen op en bekijkt het. van naderbij) Interessant.

Guido: Frank, wil jij iets te drinken halen?

Frank: Ja..?

Pauwels: Een biertje, graag.

Guido: Voor mij een frisse cola. (Frank af)

Pauwels: Guido, ik doe het niet graag, maar het is mijn plicht u toch even terecht te wijzen. Als begeleider zou u op de hoogte moeten zijn van het feit dat het niet toegelaten is je patiënt zo lang alleen te laten.

Guido: Begrijp ik, Meneer Pauwels. Ik kon de reis niet verzetten, de aanbieding kwam nogal onverwacht. En ik had ik het volste vertrouwen in hem.

Pauwels: Zeker, maar je moet toch uitkijken, hoor. Vergeet niet dat hij jaren in een instelling heeft doorgebracht. Hij heeft zelfmoordpogingen achter de rug. Je moet echt uitkijken. Hij is en blijft erg verward, al betekent hij niet meteen een gevaar. A propos, heb jij er al meer uitgekregen?

Guido: Mij heeft hij niks verteld, maar ik weet sommige zaken van anderen, vrienden en kennissen van hem. Ik weet natuurlijk niet wat jij allemaal weet.

Pauwels: Laat horen.

Guido: Wel, ik weet dat hij ooit met een bootje naar het Oosten voer, dat zijn bootje door een storm zonk en zijn drie boezemvrienden verdronken. Zijn moeder zat aan de drank en toen ie terugkwam had zij zijn zus laten misbruiken door een vriend van haar, een buurman, ook een alcoholist. Zijn vader is daar op uit gekomen...

Pauwels: En heeft de moeder eens flink onder handen genomen. Ze heeft er flinke letsels aan overgehouden.

Guido: Ja, en als ze terug uit het hospitaal kwam, heeft ze uit wraak haar man doodgereden met zijn splinternieuwe wagen.

Pauwels: Een blauwe Ford, dat weet ik ook reeds.

Guido: Daarna is de moeder terug naar huis gereden, waar ze nog alcohol gedronken heeft en vervolgens heeft ze in een furie de woning in brand gestoken. Toen hij, Frank bedoel ik, terugkeerde in een depressie, heeft men hem alles verteld. Hij heeft geprobeerd zich door het hoofd te schieten met het pistool van zijn vader, maar dat is niet gelukt. Sindsdien is hij ook minder spraakzaam geworden en heeft hij afstand genomen van het dagelijkse leven.

Pauwels: That's it?

{Frank op met een cola en een biertje. Het gesprek wordt snel afgerond. Frank zet de drankjes op tafel)

Guido: Ik denk het. Als er mij nog iets te binnen schiet, vertel ik het wel.

Pauwels: (Frank terug af) Niets nieuws onder de zon dus. Het zijn erg gesloten figuren, dergelijke patiënten, met zo'n zware geschiedenis in zich.

Guido: Ik doe mijn best om zoveel mogelijk bronnen na te trekken. Ik vind hem best een brave kerel, hij helpt me af en toe, maar aan een vriendelijk woord heeft hij niet veel. Hij gedraagt zich als een... minderwaardige.

Pauwels: Ik kan de bal lelijk mislaan, hoor, maar weet je wat ik in dit schilderij zie?

Guido: De afgebrande ouderlijke woning; vuur, stenen en tranen. Op een jongensgezicht. Ik dacht net hetzelfde, maar het zal wel toeval zijn.

Pauwels: Mogelijk. Ik vraag me af of hij nog andere zaken geschilderd heeft.

(Frank op met een glas water)

Guido: Fijn werk, Frank. Heb je nog andere zaken gemaakt?

Frank: Enkele. Stelt niet veel voor.

Pauwels: Toon je ze even?

Frank: Als je wil. (Zoekt langzaam enkele doeken bij elkaar) Dit hier.

Pauwels: Prachtig. Wat stelt het voor?

Frank: Gewoon... een euh... een zon en een tulpenveld. Ja, zo is het. Een beetje wazig, misschien.

Guido: Mooi, laat nog eens wat zien.

Pauwels: Mag ik dat tulpenveld even van naderbij bekijken? Dank u.

Guido: En dit?

Frank: Een huilende vrouw.

Pauwels: Blond haar, een bruine huid, blauwe ogen... een schoonheid.(Wisselt een blik van verstandhouding met Guido) Heb je er iemand voor laten poseren?

Frank: Neen. Uit het hoofd geschilderd.

Guido: Is er nog wat? Je maakt me nieuwsgierig.

Frank: Eén, maar het doek is beschadigd. Het staat boven.

Guido: Ik zou het eens graag van naderbij bekijken. Ik vind dat je talent hebt. Waar heb je dat geleerd?

Frank: In het ziekenhuis heb ik elke dag geschilderd.

Pauwels: Het hoorde bij zijn therapie. (Frank af) Verdorie. Ik denk dat we er nog achter gaan komen, hoor. Ik was net zijn psychologisch portret aan het aanvullen. (Doet een mapje open en neemt er een bundeltje papier uit) 'Verdringing' staat bovenaan, maar soms twijfel ik of het inderdaad wel verdringing is.

Guido: Hij lijkt het soms allemaal nog prima te weten, maar wil het niet vertellen.

Pauwels: Zo kan je het wel stellen, ja.

Guido: Lees eens voor, als je wil. Als niet-officieel medewerker weet ik graag wat er met hem aan de hand is. Ik begeleid hem en dan mag ik toch weten wie ik onder dak heb.

Pauwels: Daar heb je wel gelijk in. Ik lees diagonaal: Frank Clavers... geboren zoveel en zoveel... paramparamparam... schyzothym type... secundair ingesteld, leeft heel sterk op het perifere bewustzijn... betrekkelijk infantiel... niet emotioneel, niet actief en secundair... apathische persoonlijkheid... gesloten, zwijgzaam, somber... weinig gemoedsleven... onverschillig voor lof en weinig eergevoel... laag aspiratieniveau.

Guido: Een hele brok.

Pauwels: Een extreem introvert gewaarwordingstype... subjectieve interpretaties... leeft in een onwezenlijke, onwerkelijke wereld... labiele psyche, snel verstoord...

Guido: Die instelling heeft hem niet veel bijgebracht, lijkt me.

Pauwels: Het was ook niet meteen een instelling met een goeie naam. Er wordt teveel geprecefereerd.

Guido: Je bedoelt?

Pauwels: Ze blijven er een ontoereikende oplossingsmethode aanhouden.

Guido: En hoe zit het met de integratie in de maatschappij?

Pauwels: Tja... (Frank op met een schilderijtje. Zwijgzaam toont hij het doek) Zoals je ziet...

Guido: Fraai. Als ik je een tip mag geven... je golftoppen nog iets lichter van kleur maken... verder is er weinig aan te verbeteren. Het is vrijwel perfect. (Frank zet het doek weg)

Pauwels: Hoe zit het met je medicatie, Frank? Heb je je aan het schema kunnen houden?

Frank: Ja. Schema, ja.

Pauwels: Heb je je medicatie van elf uur al ingenomen?

Frank: Ga ik nu doen. (Af via keukendeur)

Pauwels: Dopamine en serotonine, om hem wat spraakzamer te maken, respectievelijk hem uit zijn depressie te halen.

Guido: Waarom moet hij zoveel koolhydraten eten?

Pauwels: Hetzelfde effect. Koolhydraatrijk voedsel brengt de productie van serotonine op gang, al is dat niet meer 100% gestaafd door studies. Veel andere zaken kunnen we hem niet geven, hij reageert vaak extreem en allergisch.

Guido: Om op die doeken terug te komen... dat zeilbootje.

Pauwels: Ja! Ja! En ik dacht in zijn 'tulpenveld met zon' een blonde haardos te herkennen, met een wonde.

Guido: Ah? Dat past toch niet in de puzzel?

Pauwels: Zijn zelfmoordpoging? En dat doek met die blauwe strepen . het wrak van de wagen waarmee zijn moeder zijn vader dood reed.

Guido: Jaja. Jaja. Eigenaardig, ik voel me net een detective.

Pauwels: Een detective van de psyche, Guido. Om eens snel te recapituleren het zeilbootje is dat waarmee zijn vrienden omgekomen zijn dat blauwe ding is dat beruchte autowrak, dat meisje zou zijn misbruikte zus kunnen zijn, ze lijkt er toch sterk op.

Guido: Die stenen met vuur en tranen symboliseren de afgebrande thuis.

Pauwels: Ja, die staan voor de afgebrande ouderlijke woning. Dan vraag ik me nog af wat dat tulpenveld ermee te maken heeft.

Guido: Het lijkt inderdaad een beetje op een hoofd. En er lijkt bleke lippenstift op de lippen, niet?

Pauwels: 't Is nogal onduidelijk. Praat ie vaak in zijn slaap?

Guido: Betrekkelijk, maar ik versta hem niet steeds goed.

(Frank op met lepelkje. Hij gaat met zijn glas aan het raam staan)

Guido: En hoe gaat het verder? Je hebt wel een druk leven, denk ik?

Pauwels: 't Is relatief, nietwaar? Ik bezoek elke dag een tweetal patiënten en na elk bezoek stel ik een rapport op. Een nieuw systeem dat nog in een proeffase draait. Eén patiënt hebben we terug in het ziekenhuis moeten opnemen. Er was geen huis mee te houden. Maar verder lijken er zich toch een aantal verbeteringen voor te doen, bij sommigen althans. Uiteraard komt niet elke patiënt in aanmerking voor deze therapie.

Guido: Met Frank gaat alles prima, hé Frank? Ik heb een goeie helper aan hem.

Pauwels: Over een uurtje moet ik in Sint-Niklaas zijn, voor mijn volgende bezoek. (Intussen neem Frank het zakje met gif, het doodshoofd is er af. Met zijn vingers neemt hij twee snuifjes en laat het in zijn glas dwarrelen. Met zijn lepel roert hij en hij blijft ietwat dromerig in zijn glas staren)

Guido: Hopelijk loopt het ook daar van een leien dakje, ik mag in elk geval niet klagen.

Pauwels: Goed, dan ga ik maar eens kijken. Frank, hou je sterk, man..!

Frank: Ja. (Drinkt zijn glas leeg) Dat zal ik doen.

Pauwels: En dan kom ik je weldra weer eens bezoeken. Doe me een plezier en schilder eens een leuk doek voor me, een doek over een droom van je, bijvoorbeeld, dat vind ik steeds heel bijzonder. Doe je dat?

Frank: Oke.

Pauwels: Dag Frank. (Pauwels af)

Frank: Dag meneer Pauwels. Ga dood voor mijn part. Doodgaan is... laten liggen wat je hebt... verder gaan met wat je bent... (Guido laat Pauwels buiten. Frank gaat. in de zetel zitten en sluit de ogen)

DOEK